

2/2012

dukla sport

čtvrtletník ASC DUKLA a TJ Dukla Praha

TŘETÍ TITUL MISTRŮ EVROPY

Z orientačního běžce vynikající půlkař

JAKUB Holuša

Narozen: 20. února 1988
Výška: 183 cm
Váha: 74 kg
Sportovní disciplína: 800 metrů
Oddíl: Dukla Praha od roku 2008
Trenér: Dalibor Kupka

Letos v březnu dosáhl Jakub Holuša svého životního úspěchu: stal se halovým vicemistrem světa v běhu na 800 metrů. Přitom jeho sportovní začátky prozrazují jinou orientaci. „Jako kluk z vesnice jsem hrál fotbal, ale brzy se mi zalíbil orientační běh. Bavilo mě běhat v lese s buzolou a mapou kratší i delší tratě, navíc v příjemném a spíš rodinném prostředí. Cítil jsem, že na můj organismus to má pozitivní vliv, naučil jsem se při pohybu správně dýchat a později se to ukázalo jako výborný základ pro moji budoucí běžeckou kariéru,“ vzpomíná atlet na své první sportovní krůčky.

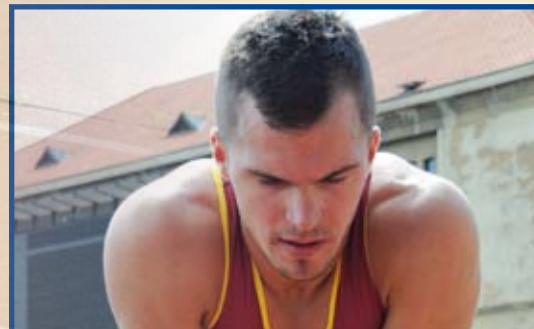
Od páté třídy byl Jakub žákem sportovní školy v Opavě se zaměřením na atletiku. Na jiné aktivity už nebyl čas, a tak se po pěti letech musel s orientačním během rozloučit. „Ve škole vládla zpočátku všestrannost, včetně míčových her, gymnastiky, hodů míčkem a různých dalších sportů, při nichž si trenéři vybírali talentované kluky pro určité disciplíny. Já jsem začal s během přes pevné překážky, který měl v oblibě můj první trenér Jan Škrabal,“ vrací se na začátek své běžecké cesty.

A úspěchy na sebe nenechaly dlouho čekat. Stal se žákovským přeborníkem republiky, zúčastnil se mistrovství světa dorostenců do 17 let, vytvořil český rekord a dařilo se mu i na zahraniční scéně. Na mistrovství Evropy devatenáctiletých si na trati 3 000 metrů překážek dokonce doběhl pro zlatou medaili! Byl dostatečně rychlý, čehož chtěl využít na kratší trati, a tak zkusil patnáctistovku. „Limity na halové mistrovství světa i na olympijské hry do Pekingu jsem splnil celkem lehce a tak dosáhl něčeho, o čemž jsem ani nesnil,“ přiznává Jakub.

Po příchodu do Prahy se jeho trenérem stal Josef Vedra a už se plně soustředil především na osmistovku. Snad právě proto rád vzpomíná na ME do 22 let, kde administrativní chybou zůstal na soupisce závodu na 1 500 metrů – a skončil v něm třetí! „Ještě 50 metrů před cílem jsem byl pátý a na medaili jsem dosáhl až těsně před cílem. Byla to fantazie,“ přiznává i po třech letech.

Po pátých místech na vrcholných akcích v roce 2010 zjistil, že k medaili mu ještě něco chybí, že potřebuje sbírat další zkušenosti. Loni však k tomu moc možností neměl. Po šesitýdenní přestávce kvůli zánětu achilovky následovala únavová zlomenina jedné z nártních kůstek, která si vyžádala dvouměsíční klid a po rehabilitaci jen lehčí trénink. „Nebylo to pro mě snadné období, ale pesimismus mě nepřepadl. Koncem roku už jsem začal naplno trénovat a na šampionátu v Istanbulu se mi podařilo prodat skoro všechno, co ve mně bylo. Asi hlavně proto, že vůbec poprvé jsem byl ve velké soutěži psychicky silný. Teď si jen přeji, aby mi to vydrželo i do Londýna,“ dodává Holuša. |

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Největší úspěchy:

2007: juniorský mistr Evropy na 3 000 m překážek

2009: třetí na ME do 22 let na 1 500 m

2010: pátý na HMS i ME na 800 m

2011: pátý na HME na 1 500 m

2012: halový vicemistr světa na 800 m

ročník 7 / číslo 2 / 2012

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČ: 60162694
www.army.cz/sport
www.duklasport.cz

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 811
Fax: 224 310 910
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Ing. Jaroslav Prišćák, Ph.D.
Telefon: 973 203 801
E-mail: prisackj@seznam.cz

Redakční rada
PhDr. Karel Felt
Ing. Pavel Nekola
Mgr. Ivana Roháčková
Jitka Hráčková

Grafická úprava a zlom
Andrea Běohlávková (OKP MO)

Korekce fotografií
Andrea Běohlávková (OKP MO)

Jazyková úprava
Mgr. Jaroslav Pajer (OKP MO)

Tisková příprava a tisk
VGHMÚř Dobruška

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 2 / 2012 vyšlo: 10. 7. 2012

V jednotkách ozbrojených sil
rozsahuje ASC DUKLA
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

Když se podíváme do Wikipedie, najdeme tam tyto informace o svátku sportu, na který se těší fanoušci celého světa.

Olympijské hry jsou největší sportovní událostí moderní doby. Svěho předchůdce a vzor mají v antických olympijských hrách, konaných ve starém Řecku v Olympii na poloostrově Peloponés. Jejich zakladatelem byl podle pověsti Hérakles.

Pořádají se jako:

- Letní olympijské hry od obnovení her v roce 1896.
- Zimní olympijské hry od roku 1924.

Letní i zimní olympijské hry se konají jednou za čtyři roky. Od roku 1992 se střídají po dvou letech. Do té doby se konaly vždy ve stejném roce.

Armádní sport bude v Londýně reprezentovat 42 sportovců (k 24. 6. 2012).

Hledejme potencionální olympijské české armádní medailisty mezi těmito jmény: Vítězslav

Veselý, Barbora Špotáková, Jaroslav Kulhavý, Ondřej Štěpánek, Jaroslav Volf, Štěpánka Hilgertová, David Svoboda, Lenka Marušková, David Kostecký, Ondřej Synek, Pavel Davídek, Josef Dostál, Lukáš Trefil, Daniel Havel, Jaroslav Radoň, Filip Dvořák...

2/12

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

Přejme, ať se to většině z našich sportovců povede.
Držme jim pěsti!

Jaroslav Prišćák

2

10

13

23

obsah

- 2 Díky za skvělou mnohaletou spolupráci
- 4 Získaná účastnická místa na LOH 2012
- 6 100 dní do olympiády v Londýně
- 7 Olympijská štafeta vzplála pod Urpínem
- 8 Oštěpaři začali královsky
- 9 Nabrali směr Londýn
- 10 Strahov rozzářila česká esa
- 11 Kulhavý se vrátil na stupně vítězů
- 12 Ptáčník a Špička budou jedinými Čechy na olympijském velodromu
- 13 Volfíci vylovili v Augsburgu zlato
- 14 Svoboda a Dianová s jistotou, Polívka se dočkal
- 15 Jaro kanoistů: Smůla i triumfy
- 16 Marušková na jaře zářila
- 17 Zlatý švédský déšť aneb „kanec“ stále žije
- 18 Synek dál vládne
- 19 Na oslavu i na smutek
- 20 Pobřežní hlídka i Barešová opět mistry Evropy
- 21 Ve větrném simulátoru
- 22 Fotbalová Dukla vytvořila rekord
- 23 Socha fotbalisty Masopusta a chodník slávy
- 24 V Dukle se stal brankářskou ikonou
- 25 Téměř půl století prožil na Julisce
- 26 Odstartován seriál Run Tour
- 27 Postavme se za epilepsii
- 28 Jubilanti armádního sportu
- 29 Kaleidoskop
- 30 Sportovní výsledky
- 31 Kalendář akcí
- 31 Tucet otázek pro Rudolfa Černého
- 32 Osm zlatých příběhů

Díky za skvělou mnohaletou spolupráci

„Dukla je profesionální klub, jehož členové jsou hrdí na to, že jsou její součástí,“ prozradil svůj názor na současné armádní sportovní centrum předseda veslařského svazu a místopředseda ČOV Jiří Kejval v následujícím rozhovoru.

Víme, že jste bývalý veslař, dokonce jste nějakou dobu nosil dres Dukly. Jaké jsou vaše vzpomínky na ni a jakého svého sportovního výsledku si nejvíce vážíte?

Nejvíce si vážím 10. místa z MS v roce 1991 na dvojskifu. Svou hlavní sportovní kariéru jsem ale měl těsně po revoluci. V Dukle jsem byl sice jen devět měsíců, dobře jsem ji však znal z předchozího období – dlouhá léta jsem v ní trénoval, když jsem jezdil v reprezentaci. Dnes chodím každý den běhat nebo jezdit na veslařském trenážeru.

Jaký je váš názor na veslování a sport celkově?

Veslování je studentský a vysokoškolský sport. Ve Velké Británii jsou jimi proslulá univerzitní města Oxford a Cambridge, v Americe je jedním z hlavních univerzitních sportů. Podobného ducha bychom rádi podporovali u mladých lidí i u nás v České republice. Na veslování především oceňuji, že většina stávajících reprezentantů má maturitu nebo dokonce studuje dále. To je, myslím, v dnešním vrcholovém sportu výjimečné. Pokud jde o sport sám o sobě, nevím, jestli vychovává, nebo jestli v něm dochází k přirozenému výběru. Kdo dělá sport, má vždy ambice být jiný, vystoupit z průměru. To je v našem oboru dobrá vlastnost.

Jste spokojený s výsledky sportovců armádního sportovního centra? Myslíte si, že stát vkládá do sportu dostatečné prostředky?

Upřímně obdivuji, jakých výsledků čeští sportovci při stávající úrovni podpory sportu dosahují. Například kolektivní sporty, přestože byly vždy naší národní doménou, jsou dnes až druhořadé za primárně podporovanými individuálními sporty. Co v našem systému naopak dobře funguje, jsou sportovní střediska. Věřím tomu, že kdyby se zrušila či přestala fungovat, nastal by tím definitivní a okamžitý konec českého sportu.

Jakým směrem by se mělo sportovní odvětví ubírat?

Hlavní otázkou by neměl být pouze vrcholový sport, ale spíše zhoršující se vztah dětí ke sportu, pokles jejich fyzické zdatnosti. Prioritou musí být zlepšení pozic sportu především u mládeže. Peníze ani úroveň sportovišť přitom nejsou klíčovými. Důležitý je přísun kvalitních trenérů, odborníků, kteří jsou sportu oddaní a nevěnují mu jen zbylé chvíle po práci. Když se nám toto podaří, získáme juniorský kádr na odpovídající úrovni.

Česká republika získala na OH v Aténách osm medailí, v Pekingu šest. Jaká je vaše předpověď pro letošní olympiádu v Londýně?

Já pokaždé začínám s veslaři. Nechci nic zakřiknout, ale mám v tomto ohledu čisté svědomí, když říkám, že jsme dobře připraveni. Atletika určitě obhájí svou kvalitu z minulých let, střelci i cyklista Jaroslav Kulhavý mají výbornou formu, někdo nás překvapí. Na druhou stranu nečekám medaili od plavců, kde úspěch na mistrovstvích nebyl už léta.

Jste zkušený funkcionář a dle našich informací jediný kandidát na post předsedy Českého olympijského výboru. Pokud vás plénum schválí, jaké budou vaše první kroky týkající se budoucnosti českého sportu?

Mám velmi dobrý pocit z toho, že nyní všechny sporty, jak se říká, táhnou za jeden provaz. Přál bych si, abychom byli jeden tým i nadále. Ne tady fotbal a tady atletika, ale orgán jednotně vystupující vůči vládě a ostatním. Obecně platí dohoda, že takovou pomyslnou střechou českého sportu je Český olympijský výbor, který už teď sdružuje většinu sportů. Základem je poté jednání s vládou o navýšení kapitoly sport, a to nejen v rámci státního rozpočtu nebo rozpočtu MŠMT, ale i z peněz, které jdou z měst, obcí a krajů. Právě se zástupci měst a obcí jednáme o přerozdělení peněz z loterií a sázkových her. Věříme, že nejdůležitější z hlediska strategie je údržba a výstavba nových sportovišť. Je to věc, do níž se ročně vkládají miliony, ale to chceme změnit. Plánujeme vytvořit takzvaná

páteřní sportoviště, která jsou klíčová a mají celonárodní či dokonce mezinárodní charakter. Takové národní olympijské centrum, sportoviště sportovišť, by byl Nymburk, jenž má prostor i tradici. Leží sice mimo Prahu, ale je dostupný. Proč by naši sportovci měli jezdit kvůli přípravě na závody do zahraničí, když se mohou připravovat v českém špičkovém prostředí, kde je kvalitní sportoviště, ubytování, regenerace a všechny věci s tím spojené. V současnosti se domlouváme s Pavlem Kolářem a také bychom do tohoto projektu chtěli v budoucnu vtáhnout CASRI a všechny ostatní. Dále bychom chtěli vytvořit národní olympijský institut, kde by byli sdružení nejlepší metodici a sportovní lékaři, se sídlem opět v Nymburku.

Co byste vzkázal armádním sportovcům a funkcionářům na závěr?

Předně bych jim chtěl poděkovat za skvělou mnohaletou spolupráci. Líbí se mi, že ačkoli byla Dukla dříve hodně spojená s režimem, dnes ji můžeme vidět jako profesionální klub, jehož členové jsou hrdí na to, že jsou její součástí. Lidé v ní nejsou z povinnosti, nebo proto, že jim za to byly slíbeny peníze. Jsou v ní rádi, pyšní na svou práci. Není to otázka jednoho závodníka či jedné generace, ale mnoha generací dohromady. Mám z Dukly hodně dobrý pocit a ať už bude politická nálada v zemi jakákoliv, budu se zasazovat o to, aby armádní sport zůstal takovým, jakým je nyní. |

Text: Jaroslav Přiščák a Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková

1/ S mistryni světa 2011 Mirkou Knapkovou
2/ Na veslařském trenážeru
3/ Na dvojskifu
4/ Primátorky 2012
5/ Na Primátorkách 2011
6/ Ve výboru ČOV

Ing. Jiří KEJVAL

- předseda Českého veslařského svazu (od roku 1997)
- místopředseda ČOV pro ekonomiku a marketing (od roku 2009)
- absolvent Stavební fakulty ČVUT
- v roce 1991 založil společnost Techo
- člen výkonného výboru ČSTV
- spoluzakladatel nadace Prostor na podporu české architektury a designu
- ženatý a má tři děti

1

2

3

4

5

6

Získaná účastnická místa

**splněné limity pro
OH Londýn 2012 – k 24. 6. 2012**

atletika

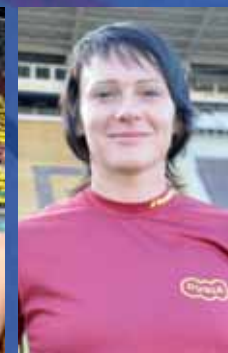
BÁBA Jaroslav

CECHLOVÁ Věra

HOLUŠA Jakub

KLIMEŠOVÁ Jarmila

KUDLIČKA Jan

MASLÁK Pavel

MELICH Lukáš

ŠEBRLE Roman

ŠPOTÁKOVÁ Barbora

VESELÝ Vítězslav

cyklistika

CINK Ondřej

KULHAVÝ Jaroslav

ŠKARNITZL Jan

PTÁČNÍK Adam

ŠPIČKA Denis

jachting

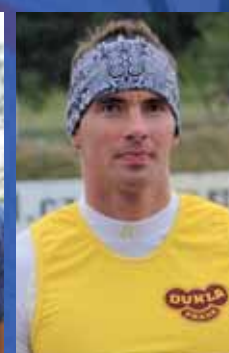

LAVICKÝ Karel

kanoistika

DOSTÁL Josef

DVOŘÁK Filip

HAVEL Daniel

RADOŇ Jaroslav

DAVÍDEK Pavel

TREFIL Lukáš

moderní pětiboj

DIANOVÁ Natálie

POLÍVKA Ondřej

SVOBODA David

sportovní střelba

KOSTELECKÝ David

MARUŠKOVÁ Lenka

SYCHRA Jan

stolní tenis

HADAČOVÁ Dana

VACENOVSKÁ Iveta

vodní slalom

HILGERTOVÁ Štěpánka

ŠTĚPÁNEK Ondřej

VOLF Jaroslav

veslování

KLANG Matyáš

BRUNCVÍK Milan

PODRAZIL Jakub

HORVÁTH Michal

SYNEK Ondřej

VRAŠTIL Miroslav

KOPÁČ Jiří

VETEŠNÍK Ondřej

VETEŠNÍK Jan

100 dní

do olympiády v Londýně

Přesně 100 dní do zahájení Letních olympijských her v Londýně 2012 oslavilo v Praze, na stadionu Juliska 18. dubna 2012, britské velvyslanectví uspořádáním soutěže štafet na 4x 100 metrů ve spolupráci s Armádním sportovním centrem DUKLA.

„Velká Británie uběhla od roku 2005, kdy bylo rozhodnuto o pořádání letních olympijských her v Londýně, velký maraton. Nyní jsme ve finále, zbývá nám 100 dní. Všechna sportoviště jsou již připravena. Těším se, že Londýn přivítá sportovce olympijských i paralympijských her a fanoušky z celého světa,“ řekla při zahájení štafetového klání britská velvyslankyně v Praze Sian MacLeodová, která běžela na prvním úseku štafety britské ambasády.

Akce „100 dní do olympiády“ se zúčastnilo 28 týmů složených ze zástupců britského, švédského, dánského či nizozemského velvyslanectví, pracovníků ministerstva obrany, vnitra a financí a různých firem.

Každý ze štafetových tříčlenných družstev byl doplněn jedním sportovcem na vozíčku připomínajícím rovněž blížící se paralympijské hry. K úsměvné, ale soutěživé atmosféře klání přispěly kostýmy některých týmů symbolizující jejich práci – běhalo se v kroji,

obleku, maskáčích, letních šatičkách, masce lva či s kloboukem, v lakovkách, sandálkách a někde se místo štafetového kolíku předával diplomatický kufřík či deštník.

Organizací závodů štafet zajistilo Armádní sportovní centrum DUKLA. Role startéra se ujal stříbrný diskář z olympiády v Moskvě Imrich Bugár, rozhodčími byli trenéři atletiky napříkld Katka Janků, Rudolf Černý či Josef Vedra. Dukla také na start postavila jednu štafetu, která nakonec obsadila šesté místo. Ze startu sprintoval náměstek ministra obrany pro personalistiku Michael Hrbata, štafetový kolík předával bývalému držiteli československého rekordu v trojskoku nyní řediteli ASC DUKLA Jaroslavu Příšćákovi, třetí stovku běžel moderní pětibojař David Svoboda. Poslední úsek do cíle dojel na vozíčku, po vážném úrazu páteře, bývalý juniorský mistr světa ve střelbě na běžící terč Tomáš Catnakis, který pracuje v mezinárodním oddělení Dukly.

„Je to takové znervózňující odpočítávání, ale podobné akce se mi líbí. Se ctí jsem snad reprezentoval v našem dukláckém kroji náš tým,“ řekla olympijská naděje David Svoboda.

Akcí provázal bývalý desetibojař Josef Karas, ceny nejrychlejším třem týmům spolu s britskou velvyslankyní předával trojnásobný olympijský vítěz v hodu oštěpem Jan Železný.

Britská velvyslankyně v Praze Sian MacLeodová

Text a foto: Ivana Roháčková

Zapálení olympijského ohně podpredsedom VÚC Ladislavom Topoľským a primátorom Petrom Gogolom

Olympijská štafeta vzplála pod Urpínom

Podobne ako pred olympijskými hrami 2004 v Aténach aj teraz chce Slovenský olympijský výbor využiť štafetu s ohňovým posolstvom na propagáciu jednak OH v Londýne, ale aj olympizmu ako takého, predovšetkým medzi deťmi a mládežou. Účastníci štafety mohli nielen bežať, ale využiť aj všetky dostupné prepravné prostriedky – bicykle, kolieskové korčule i kolieskové lyže a podobne. K štafete pripravuje SOV na celom Slovensku aj množstvo sprievodných aktivít.

Štafeta s našim olympijským ohňom v rámci Posolstva Slovenska Hráť XXX. olympiády Londýn 2012 putovala 20.–22. apríla cez región Banskej Bystrice. K prevzatíu olympijskej pochodne od predošlého etapového centra, ktorým bol Martin, došlo v piatok 20. apríla na vrchole Šturca. Predseda OK Martin olympionik v atletike Štefan Balošák odovzdal pochodňu predsedovi OK Banská Bystrica a takisto olympionikovi v atletike Martinovi Vrábeľovi. V meste mali bežci prvú zastávku v areáli Vojenského športového centra DUKLA.

Do centra mesta pod Urpínom – na námestí SNP – priniesla pochodňu olympionička a medailistka z majstrovstiev sveta v hode kladivom Martina Hrašnová. „Navozuje to tú naozajstnú olympijskú atmosféru a zaväzuje nás to k tomu, aby sme sa následne pripravovali ešte svedomitejšie. Teším sa na olympiádu,“ povedala. Spreádzalo ju viacero ďalších olympionikov z regiónu – atléti Pavol Blažek, Peter Horák, bežkyňa na lyžiach Jaroslava Lauková-Bukvajová, Alena Procházková, biatlonistka Janka Geroková, Natália Prekopová, Dušan Šimočko aj džudista Marek Matuszek.

Text a foto: Pavol Blažek

Oheň v slávnostnej časi zapálili primátor Banskej Bystrice Peter Gogola a podpredseda Banskobystrického samosprávneho kraja Ladislav Topoľský. „Dúfam, že myšlienka olympizmu, pocta súperovi, fair play i snaha o čo najlepšie výkony oslovia obyvateľov nášho kraja, predovšetkým mládež. Dúfam, že budú horieť aj srdcia našich olympionikov a dosiahnu úspechy, ktoré im prajeme a na ktoré budeme hrdí,“ povedal v príhovore podpredseda VÚC Ladislav Topoľský. Medzi účastníkmi slávnostného aktu boli aj riaditeľ Vojenského športového centra DUKLA Banská Bystrica Robert Leitl či riaditeľ Športového gymnázia v Banskej Bystrici Milan Beňačka.

Na námestí sa v rámci zapálenia olympijského ohňa odohral športovo-kultúrny program, v ktorom svoju šikovnosť a športovú zdatnosť

predvedli žiaci zo škôl v Banskej Bystrici. Najprv škôlkari svojimi postavami vytvorili symboliku piatich rôznofarebných olympijských kruhov a potom sa predvedli nádejní futbalisti, hokejisti, krasokorčuliarky, karatisti a gymnastky. Program spestrili aj malé mažoretky, brušné tanečnice a hip-hoperky. Laureáti z banskobystrického regiónu si pri tejto slávnostnej príležitosti prevzali vyznamenania SOV, ktoré im nedávno udelil Slovenský olympijský výbor.

Na konci slávnostného aktu na námestí SNP z čaše zapálili až štyri pochodne, s ktorými sa potom bežci hviezdovito rozbehli na štyri banskobystrické školy (ZŠ Golianova, Ďumbierska, Trieda SNP 20 a Okružná), kde sa odohralo množstvo sprievodných aktivít v rámci Posolstva Slovenska Hráť XXX. olympiády Londýn 2012.

V nedeľu 1. apríla odštartovala v Bratislave olympijská štafeta s názvom Posolstvo Slovenska Hráť XXX. olympiády Londýn 2012 a s mottom „Sme jeden tím“. Púť štafety v rámci Slovenska zabezpečujú regionálne olympijské kluby, ktorých je v súčasnosti devätnásť. SOV klubom odporučil, aby všetky tradičné aktivity v regiónoch organizované v rámci Olympijských festivalov detí a mládeže Slovenska, Olympijského dňa alebo v rámci iných podujatí tohto roku sústredili do obdobia, keď cez príslušný región bude prechádzať štafeta s ohňom.

Oštěpaři začali královsky

Jestli bude vrchol sezony z oštěpařského pohledu tak úspěšný jako její úvod, máme se při olympiádě v Londýně na co těšit! Tradičně parádní česká disciplína má totiž světové vládce z duklácké skupiny Jana Železného: Barboru Špotákovou a Vítězslava Veselého.

hod oštěpem

1

Špotáková už před startem sezony vysílala signály, že jí příprava včetně dvouměsíčního soustředění v Africe vyšla parádně. „Cítím životní formu,“ netajila se. A skutečně. Zatímco vloni se rozjížděla pomaleji, letos předvedla hned při startu Diamantové ligy v Dauhá parádní přetažovanou s Marií Abakumovou. Navrch měla Ruska, pro Špotákovou ale byl výkon 66,17 m druhým nejlepším vstupem do sezony. „Bohužel mi žádný hod neulítl, Marii ano,“ litovala.

V Ostravě ale vrátila své hlavní rivalce z pekingské olympiády porážku i s úroky. Na mítinku, kde se jí dlouho nedařilo, po pěti letech vyhrála, navíc ve výkonu roku 67,78 m. „Nemluvila bych o zlomení prokletí, jen jsem si letos ‚tretru‘ konečně užila. I když vítr byl zálužný, u vítězného hodu jsem myslela, že poletí až k 70 metrům, ale poryv ho smetl,“ popisovala.

Další metr přidala Špotáková v Římě, když se zlepšila na 68,65 m, olympijskou vítězku vyhecovač soubor se Sunette Viljoenovou. Jenže Jihoafričanka jí porážku nečekaně vrátila v New Yorku, kde se vypjala k životnímu hodu 69,35 m. Špotákové nestačilo na vítězství ani zlepšení na 68,73 m. „Trochu jsem ji podcenila,“ mírně se na sebe zlobila česká jednička.

Veselý po povedené přípravě v Africe, kde si na místním mítinku zajistil olympiádu výkonem 81,72 m, a vojenském příjímáči ve Vysočké

vstoupil do sezony parádně. V daleké Šanghaji (85,40 m) i doma v Ostravě (85,67 m) za sebou nechal hvězdné soky v čele s dvojnásobným olympijským vítězem Thorkildsenem. „Těš mě, že se ta dřina ze soustředění projevila. Ale chleba se bude lámat až na velkých závodech,“ tlužil euforií.

Porážku poznal až v Eugene, kde jeho výkon 83,78 m překonal Lotyš Vasilevskis, zatím vrcholný výkon si ale Veselý schoval do Osla. Zchládl fanoušky natěšené na triumf Thorkildsena a osobním rekordem 88,11 m suverénně závod ovládl! „Po rozcvičení jsem si věřil na 85 metrů, tohle mě překvapilo. Ale jak jsem odhodil, už jsem tušil, že to bude daleko,“ přiznával.

Za oběma současnými jedničkami se ale v úvodu sezony trápili jejich tréninkoví kolegové. Petr Frydrych se osmdesátky dočkal až na menším mítinku v Domažlicích výkonem 80,17 m, Jakub Vadlejš měl na rozdíl od něj díky výkonu z Potchefstroomu 80,40 m hozený aspoň mírnější limit pro mistrovství Evropy, ale také se pral s technikou. Na ME nekonec pro bolest s achilovkou nejel, závodil na divokou kartu Frydrych. Jarmila Klimešová si v Africe ujistila start na olympiádě i mistrovství Evropy v Helsinkách, ale na tři týdny ji zbrzdil problém s kolenem z rozcvičky při mítinku v Dauhá. |

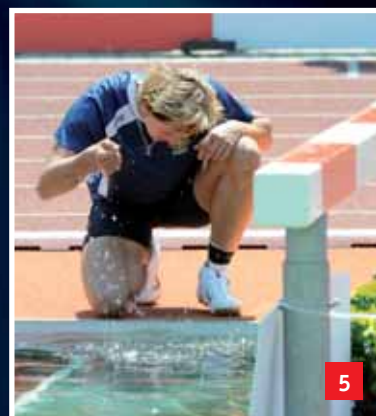
1 a 5/ Barbora Špotáková
2/ Petr Frydrych
3/ Vítězslav Veselý
4/ Jarmila Klimešová

3

4

5

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Nabrali směr Londýn

Velmi početně budou atleti Dukly zastoupeni při olympijském vrcholu letošní sezony. Sotva se otevřelo termínové okno pro plnění limitů, začali se reprezentanti armádního klubu houfně hlásit o start v Londýně.

2

4

6

1

3

5

1/ Věra Cechlová
2/ Lukáš Melich
3/ Jaroslav Bába
4/ Jan Kudlička
5/ Pavel Maslák
6/ Jakub Holuša

Dlouho s plněním požadovaných kritérií neotáleli svěřenci Dalibora Kupky, Pavel Maslák i Jakub Holuša si o nominaci řešili výkony na hranici národních rekordů či dokonce za ní.

Jednadvacetiletý Maslák běžel před mistrovstvím Evropy v Helsinkách dvě čtvrtky a v obou případech český rekord vylepšil! Nejprve při Pražských přeborech po 34 letech obral o prvenství v tabulkách Karla Koláře časem 45,31 s. Rekord pokořil o 46 setin! „Trenér mi říkal, že bych takový čas mohl na Strahově běžet, ale to jsem si myslel, že se zbláznil,“ přiznával Maslák.

Podruhé rekord vylepšil o dalších 14 setin na mítinku v Turíně na 45,17 s. „Možná jsem překopl první dvoustovku, snad můžu běžet i pod 45 sekund,“ věřil. Při mistrovství

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

republiky přidal další, byť „jen“ vyrovaný, rekord. Na dvoustovce se časem 20,60 s nominoval na OH i na této trati. „Ale spíš si myslím, že i v Londýně poběžím čtvrtku,“ tvrdil.

Také letošní halový vicemistr světa Holuša si vystavil olympijskou letenku hned při prvním ostrém startu. Na Diamantové lize v Dauhá si osobní rekord posunul až na 1:45,12, pouhých 28 setin od českého rekordu Lukáše Vydry. „Byl to první závod, ten rekord určitě můžu atakovat,“ byl přesvědčen, byť do mistrovství Evropy už svůj výkon nevylepšil.

Výškař Jaroslav Bába se v úvodu sezony spíše trápil, kýžená úleva přišla až při Memoriálu Josefa Odložila, kde si olympiádu zajistil potvrzením limitu 228 cm. V parádní formě do sezony vstoupil tyčkař Jan Kudlička. Už na Zlaté tretře splnil mírnější limit 562 cm, o 11 cm lepší výkon si schoval na mítink v Kladně. Český rekord Adama Ptáčka 581 cm je v ohrožení.

Skvělý vstup oštěpařů Barbory Špotákové a Vítězslava Veselého do sezony a jejich suverénní pokoření limitů si vysloužily samostatný článek, z vrhačů je v Londýně doplní i Lukáš Melich a nakročeno na OH měla i Věra Pospíšilová Cechlová. Kladivář Melich pokořil potřebných 78 metrů o 144 cm v květnu v Lovosicích, nová diskařská akvizice Dukly a svěřenkyně Petra Stehlíka Věra Cechlová hodila mírnější limit pro Londýn 60,94 m na Memoriálu Ludvíka Daňka v Turnově.

Parádní bitvu o olympijskou místenku předvedli při kladenském TNT Fortuna mítinku desetibojaři. Sedmatřicetiletý Roman Šebrle byl s 8 097 druhý, o 17 let mladší Adam Sebastian Helcelet získal na čtvrtém místě 8 044 bodů. Za této situace by jel do Londýna jako lepší z majitelů mírnějšího limitu Šebrle. „Ale já doufám, že v Helsinkách překonáme 8 200 bodů oba a poletíme na olympiádu ve dvou,“ věřil světový rekordman. |

IOH 2012

Strahov rozzářila česká esa

Netradiční místo a čas, tradičně kvalitní atletická podívaná. Memoriál Josefa Odložila se pro svůj devatenáctý ročník přesunul z rekonstruované Julisky na Strahov a z večera na odpoledne, svou formu předvedla kompletní česká špička i několik zahraničních hvězd.

1

2

3

1/ Hosté MJO
2/ Barbora Špotáková
3/ Jaroslav Bába

Oštěpařská světová rekordmanka Barbora Špotáková nechtěla na mítinku chybět za žádnou cenu, a tak podstoupila náročné cestování z Diamantové ligy v New Yorku. V sobotu závodila v zámoří, v neděli letěla zpátky do Prahy a už v pondělí závodila na Strahově.

Nabitému programu také přičítala trápení v úvodních hodech, ale poté se vypjala k parádnímu výkonu 65,88 m. „V rozcvičování jsem se cítila hrozně, prvním pokusem jsem neholdovala ani 55 metrů. Už jsem si chystala omluvu pro diváky, hůř jsem se při závodech snad nikdy necítila,“ přiznávala oštěpařka Dukly. Uklidnil ji až druhý pokus za 60 metrů. „To už jsem věděla, že se totálně neztrapním a může to být jen lepší. Je pro mě pozitivní, že se i z takové situace dokážu dohrabat až na 65 metrů,“ kvitovala olympijská vítězka.

Kvalitní úroveň měly i obě tyčkářské soutěže, tu ženskou vyšperkoval soubor Silke Spiegelburgové a Jiřiny Ptáčnickové. Němka triumfovala rekordem mítinku 476 cm, ale radovala se i česká vítězka Univerziády, vlastní maximum si posunula na 472 cm. „Přítom mě pobolívá zápěstí, zvažovala jsem, jestli vůbec skákat. Ale se Silke jsme si udělaly hezký závod, i její trenér mi děkoval, že beže mě by tolik neskočila,“ hřálo Ptáčnickovou. V mužské soutěži v rámci Dukla mítinku potvrdil formu výkonem 562 cm Jan Kudlíčka a stejně jako Ptáčnicková nadějně atakoval i český rekord.

Jedním z očekávaných vrcholů memoriálu byl i premiérový soubor na čtvrtce překážek členek skupiny Rychlých holek Zuzany Hejnové a Denisy Rosolové. Rolí favoritky potvrdila česká rekordmanka Hejnová, triumfovala v rekordu mítinku 54,43 s. „Potvrdilo se, že forma jde nahoru, brzy bych se měla dopracovat k mnohem lepším časům,“ je přesvědčena.

Rosolové nevyšel náběh hned na první překážku a celou čtvrtku ji překážky vycházely na špatnou nohu. „Snažila jsem se to při běhu vyměnit, ale nešlo to,“ litovala halová mistryně Evropy na 400 m. Přesto si vylepšila osobní rekord na své nové trati na 56,41 s.

Rekord mítinku padl také v hlavní memoriálové disciplíně. Etiopan Teshome Dirirsa zaběhl čas 3:34,55, půlkařský halový vicemistr světa Jakub Holuša doběhl třináctý za 3:42,49.

Z dalších atletů Dukly se Jaroslav Bába přehoupl přes kvalifikační limit pro mistrovství Evropy i olympiádu 228 cm, nominaci do Helsinek si zajistili dva mladíci: na čtvrtce překážek osobním rekordem 50,93 s Michal Brož, na osmistovce časem 1:47,59 Jan Kubista.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Kulhavý se vrátil na stupně vítězů

Po loňském vítězství na Světovém poháru v Novém Městě na Moravě se letos v květnu čekalo, jestli se Jaroslav Kulhavý dostane v domácím prostředí opět do špičky bikového pelotonu. Loňskému suverénovi totiž začátek olympijské sezony příliš nevyšel, a tak diváci i odborníci byli právem zvědaví, v jakém světle se jezdec v duhovém dresu ve Vysočina Aréně představí.

„Letos mám velkou motivaci uspět, protože jsem ještě žádný světák nevyhrál. Už jsem chtěl jet dobře v Houffalize, ale to nevyšlo, a tak bych chtěl na špičku znovu prorazit právě tady,“ prohlásil pár dní před startem.

Fanoušky to zřejmě nabudilo, protože se jich na tribunách i v lesích podél trati rozptýlilo kolem dvaceti tisíc. Ti, kdo přišli, určitě nelitovali, protože byli svědky bojovného vystoupení člena pražské Dukly, které připomínalo loňskou sezonu snů, kdy Jaroslav Kulhavý získal kromě světového titulu i evropský a stal se celkovým vítězem Světového poháru.

Ještě v zaváděcím kole se vytvořila silná vedoucí skupina, v níž ujížděli Švýcaři Schurter a Naf, Jihoafričan Stander, Ital Fontana a domácí hvězda Kulhavý. V předposledním kole zůstala pohromadě jen trojice Schurter, Stander a Kulhavý. V závěru český cyklista jedoucí v duhovém trikotu mírně ztratil, ale brzy se na čelo zase dotáhl. V dramatické koncovce podjel Schurter a náskok si před Kulhavým pohlídal.

V Londýně může o zlato usilovat pět lidí

„S druhým místem jsem spokojený, snad mě jen trochu mrzí, že jsem nevládl závěrečný výjezd. Celý závod jsem ho jezdil druhou stopou, ale když jsem tam chtěl v posledním kole zaútočit a překvapit soupeře, trochu jsem se zasekl a Nino, vyjel o chvíli dřív. Bylo to o kousek, ale už s tím nešlo nic dělat. Ztratil jsem tím první místo a zřejmě i vítězství,“ krčila rameny loňská jednička, která letos v SP poprvé vystoupila na pódium.

Top samé se mu podařilo o týden později v dalším pokračování SP ve francouzském La Bresse, a tak Kulhavý byl s květnovým cyklem směřujícím k olympijskému Londýnu spokojený. „Myslím, že jsem dospěl k tomu, co ve zbytku sezony potřebuji. Jsem trochu chytřejší a věřím, že si ohlídnám negativní věci, které mě postihly na začátku sezony,“ prohlásil sedmadvacetiletý biker.

Přímo k Londýnu mu však květnové závody v podstatě nic důležitého nenapověděly. „Špička jezdí vyrovnaně, nikdo moc extra nevyčnívá. Nino Schurter sice vyhrál dva světáky, ale to teď nic neznamená. Důležité závody teprve přijdou. Myslím, že na olympiádě může o zlato usilovat pět lidí,“ přemítal Kulhavý.

Podle svých výkonů ale nebyl schopný odhadnout, v jaké formě se na pomyslné stupnici nachází a jestli k ní dokáže něco přidat. „To se dá těžko odhadnout, ale vím, že mi ještě chybí trochu dynamika. Na druhou stranu jsem na tom dobře vytrvalostně. Teď jde o to,

dostat se do správné pohody, najít si víc času na odpočinek. Musím se naučit odpočívat, ale s duhovým dresem mistra světa to bylo docela těžké,“ přiznal.

Ten jekot nešlo přeslechnout

„Po loňské sezoně jsem se moc nezastavil. Byl jsem samá akce, ale teď budu muset hodně věcí omezit. Některým lidem holt nevyhovím, ale je to důležité pro olympiádu. Nejsem nesmrtelný, a jakmile neodpočívám, je to na následcích vidět. Mně před závodem v Novém Městě jsem se snažil hodit všechno za hlavu a hned jsem se cítil líp,“ pochvaloval si cyklista.

Slova chvály pěl i na diváky, kteří v neděli 13. května přijeli na Vysočinu s cílem sledovat špičkovou bikeovou podívanou a povzbudit svého hrdinu. „Diváky jsem vnímal velice intenzivně. Konkrétně jsem přesně věděl, kde stojí můj fan klub z Ústí nad Orlicí. Nešlo je přeslechnout, protože byl vyzbrojený motorovou pilou a hasičskou sirénou. Poznal jsem například svého hrdinu, kde jsou, protože ten jekot a řev nešlo přeslechnout,“ dodal.

Druhý armádní cyklista jezdící na horském kole, který se nominoval na olympiádu do Londýna, Jan Škarnitzl dojel na 31. místě.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková a mtbs.cz

Biker Ondřej Cink, nominovaný na LOH 2012, se stal jako první český jezdec mistrem Evropy v cross country v kategorii do 23 let. Závod ME v Moskvě vyhrál o 14 sekund před Nizozemcem Van den Heijdenem.

Ptáčník a Špička

budou jedinými Čechy na olympijském velodromu

Dráhoví cyklisté Adam Ptáčník a Denis Špička budou jedinými vyslanci tohoto tradičního olympijského sportu na hrách v Londýně. Na dubnovém mistrovství světa v australském Melbourne vyjeli členové Dukly Brno dvě místa. Nikoli pro sebe, ale pro Českou republiku, i když bylo velice pravděpodobné, že to budou právě oni, kdo se pod pěti kruhy představí.

To také koncem května potvrdila Mezinárodní cyklistická unie UCI, a tak se na olympiádě představí Adam Ptáčník ve sprintu, v němž se v Melbourne umístil na 36. místě, a v keirinu Denis Špička, který skončil na MS devatenáctý.

O nominačních místech se rozhodovalo v průběhu dvouletého cyklu. V úvahu se braly výsledky ze dvou mistrovství Evropy, dvou mistrovství světa a osmi závodů Světového poháru. Kvalifikační cyklus uzavřel právě australský šampionát.

„Určitě považuji za výhodu, že na olympiádě pojedou za každou zemi akorát jeden sprinter. Na mistrovství světa mají některé země na startu i tři kvalitní jezdce. Proto bude v Londýně cesta k případnému úspěchu schůdnější,“ uvedl s nadějí Ptáčník, který stejně jako Špička už startoval na olympiádě v Pekingu.

Dráhařům se v olympijské kvalifikaci nepodařilo splnit hlavní cíl, kterým byla účast v týmovém sprintu. Do Londýna postoupilo ze závodů v dvouletém cyklu jen deset zemí, z toho pětice z Evropy, přičemž Češi skončili sedmí. „Nemáme sice špatnou výkonnost, doplatili jsme však na úzkou základnu. Všechny soutěže jsme museli odjet jen se třemi cyklisty,“ vrátil se ke kvalifikaci reprezentační trenér sprinterů Petr Klimeš.

Ještě hůř jsou na tom stíhači. Nedokázali totiž zareagovat na změnu olympijských disciplín, které jsou nyní součástí omnia. „Některé země změnu zvládly, ale my jsme bohužel zaspali. Jedním důvodem je to, že nám chybí všestranné typy jezdců. Ovšem v situaci bez odpovídajícího velodromu a dalších důležitých podmínek je to pro nás docela složité,“ dodal vedoucí realizačního týmu dráhařů a šéftrenér ASO cyklistiky Dukla Brno Svatopluk Buchta.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Adam Ptáčník

Denis Špička

VOLFÍCI vylovili v Augsburgu zlato

Volfíci zase zářili. Populární deblkanoisté Jaroslav Volf s Ondřejem Štěpánkem v květnu zářili na vlnách kanálu v Augsburgu a přivezli si třetí titul mistrů Evropy. Ty první dva byly z let 2004 a 2005. Cesta ke třetímu nebyla jednoduchá, protože nejprve byli klasifikováni jako třetí. Po úspěšně vyřešeném protestu nakonec o 0,47 s zdolali i skvělé bratry Hochschornerovi ze Slovenska.

jenom je to od zeleného stolu. Radost už není taková, jaká by byla bezprostředně po závodě. To však hodnotu zlata vůbec nesnižuje. Hřejivý pocit přijde později, protože zlato je vždycky zlato,“ řekl Ondřej Štěpánek.

„Ani po tom verdiktu jsme si nebyli stoprocentně jistí, protože podat protest mohly i posádky, které spadly za nás. Na slovenských bratřích bylo vidět, že je sešup, byť o příčku, docela štvě,“ dodal Jaroslav Volf. Nakonec jim zlato skutečně zůstalo a na stupních vítězů už se tvářili mnohem spokojeněji.

Trenér Jiří Pultera přiznal, že by nebyl nazlobený, ani kdyby zůstali bronzoví. „K jejich jízdě nemohu mít prakticky žádné námitky, byla výborná,“ zdůraznil o dvojici, která se loni nevešla ani do reprezentace a v Londýně bude patřit k českým olympijským nadějím. Ke dvěma medailím z Atén a Pekingu by mohli přidat třetí. Ve sbírce jim chybí ta nejcennější.

Společně s Jonášem Kašparem, Markem Šindlerem, resp. Ondřejem Karlovským a Jakubem Jáněm vybojovali stříbro v hlídkách, mistry se stali Britové.

Ostatním reprezentantům z řad dukláků už se tolik nedařilo. Štěpánka Hilgertová nepostoupila do finále, v němž talentovaná Eva Ornstová skončila osmá. Hilgertové, která se chystá na svoji šestou olympiádu, to ale náladu nezkažilo. Do Prahy dorazil její nový kajak, který hned vyzkoušela na Vltavě. „Tvárově je prakticky stejný, jako ten starý. Hned po prvních záběrech je ale znát, že se lépe natáčí a je lehčí.“ Libovala si nejlepší vodní slalomářka české historie. „Teď se soustředím v přípravě na to, abych se s lodí co nejlépe sešla,“ dodala.

Finále ale nevypadalo vůbec medailově. Volfíci se dostali na ceněné stupně až po zaváhání britské dvojice Florence–Hounslow, která chybovala v dolní části trati. Po projetí poslední dvojice cílem byli třetí, když vedli slovenští bratři a před českou deblkanoí byli i Němci Behling s Beckerem. Volf se Štěpánkem nesli dvousekundovou zátěž za sporný kontakt s osmou brankou.

Podali však protest, a tak se čekalo na rozhodnutí mezinárodní jury. Ta po půl hodině vynesla „zlatý“ verdikt. Češi se nedotkli. Odečtené dvě sekundy rázem katapultovaly Volfa se Štěpánkem na první příčku k nelibosti obou posádek, které byly dosud před nimi.

V českém táboře ale žádné jásání nenastalo. „Věděli jsme, že ke kontaktu nedošlo, ale přeci

1/ Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek
2/ Eva Ornstová
3/ Štěpánka Hilgertová

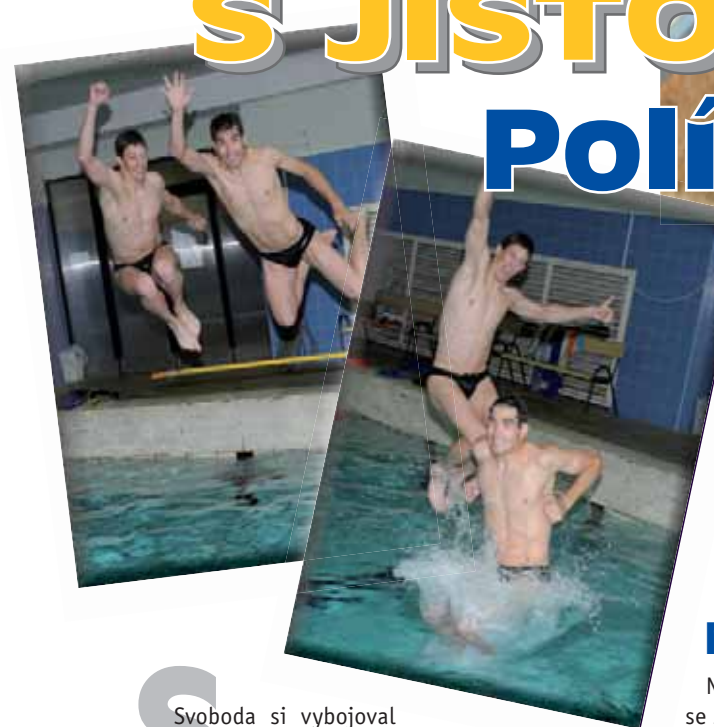

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Moderní pětibojáři David Svoboda a Natálie Dianová si v květnu zajistili účast na OH v Londýně. Ondřej Polívka se dočkal nominace až 15. června, kdy o tom rozhodla Mezinárodní federace moderního pětiboje, na základě redukováného pořadí a olympijských přihlášek dalších zemí.

Svoboda a Dianová s JISTOTOU, Polívka se dočkal

Michal Sedlecký nepostoupili z kvalifikace. Poslední květnový víkend hostilo čínské město Čcheng-tu finále Světového poháru. Polívku v závodech limitovalo dlouhodobé zranění ruky, což se projevilo na výsledku, a skončil až třináctý. Musel tak čekat na zveřejnění redukováného pořadí a jmenovitě nominace zemí, jež mají ve hře více závodníků, kteří by mohli startovat.

Na druhý pokus

Natálii Dianovou také trápily problémy se zraněnou rukou, což se projevilo na mistrovství světa v Římě, kde skončila až jeden-

atřicátá. „Po šermu bylo po naději na dobrý výsledek,“ litovala Dianová. V žebříčku si však drží pátou příčku a olympiáda by jí neměla uniknout. Účast by měla potvrdit ve finále Světového poháru. Český supertalent Barbara Kodedová skončila v Římě třináctá. I když neměla šanci na olympiádu, její výkon při prvním startu ve finále světového šampionátu byl povzbuzením pro budoucnost.

Ve finále Světového poháru v Čcheng-tu obsadila Dianová dvanácté

místo. „Sezona zatím nebyla nijak oslnivá, ale v Číně jsem zabojovala a cítím, že forma jde nahoru. Naštvali mě rozhodčí, kteří mě zařadili za soupeřku, kterou jsem jasně předběhla. Ale nijak mě to nerozhodilo, protože podstatný byl postup do Londýna. Jen mě na okamžik pošlo horko, když mi hlavou blesklo, jak hrozná by bylo, kdyby taková chyba rozhodčích ovlivnila boj o účast na olympiádě,“ oddechla si česká pětibojářská jednička, která potřebuje ještě plně doléčit zraněnou ruku.

Lucie Grolichová skončila ve finále čtyřadvacátá a olympijský sen se definitivně rozplynul. Do závodu šla se zraněním, projevila se únavová zlomenina nártové kůstky. Přesto bojovala statečně a v rámci možností odvedla maximum. |

David Svoboda

Natálie Dianová

Ondřej Polívka

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Jaro kanoistů: SMŮLA I TRIUMFY

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

V pekle rozbouřeného kanálu v Poznani se rozplynuly naděje kanoistů Dukly na olympijské kvalifikace. Kanoistické jaro však i přesto bylo historicky úspěšné. Už jisté olympijské posádky si připsaly celkem tři vítězství v závodech Světového poháru!

Nejdřív přišla pořádná smůla. S kanoisty Dukly si na olympijské kvalifikaci v Poznani zahrál sportovní osud krutou hru. A vůbec nejhorší chvíle si prožili kajakáři Daniel Havel s Janem Štěrba. V cíli finále na 1 000 metrů se už několik minut radovali z vítězství, a tím i postupu do Londýna. Pořadatelé ale přezkoumalí cílovou kameru a nakonec Čechy odsunuli na druhé místo za Portugalce Pimenta a Silvu. O 104 tisíc sekund...!

„Bolí to. A hodně,“ litoval Havel pro web kanoec.cz. „Kdyby nebyly vlny, dokázali bychom v závěru ještě více zrychlit a vítězství by nám nikdo nevzal.“

Podmínky na kanále v Poznani, to bylo během dvoudenních kvalifikačních bojů velké téma. Vítr a velké vlny udělaly závody těžší regulérní. Neuvěřitelný příběh v Poznani prožil singlkanoista Martin Fuksa. V semifinále závodu na 200 metrů kvůli ohromným vlnám nedošel do cíle a na trati se potopil. Zachránilo ho však, že podobně skončili i další tři kanoisté z osmi na startu. Jízda se po protestech opakovala

a Fuksa v ní postoupil do finále. V něm dojel na výborném třetím místě. Do Londýna však postupovali jen první dva...

Výsledkově podobný příběh zažil i kajakář Josef Dostál, který byl na trati 1 000 metrů čtvrtý a na olympiádu nedosáhl.

Nezklamal ani ženský deblkajak Anna Adamová – Lucie Matoušková, který si také prožil problémy s vlnami. Kvůli rozbouřené vodě mu nevyšel přímý postup do finále. Tam se nakonec proboujel a ve finále dojel na solidním čtvrtém místě. Olympiáda mu však také unikla.

Tři z nešťastných mužů z Poznane se nakonec na hry opravdu mohou těšit. Havel, Štěrba i Dostál se spolu s Lukášem Trefilem a náhradníkem Pavlem Davídkem dostali do reprezentačního výběru pro evropský šampionát i olympijské hry na úspěšné lodi K4, která dala rychle zapomenout na smolnou kvalifikaci.

Ještě v Poznani posádka Davídek, Havel, Dostál a Trefil zvítězila v následujících závodech SP. V Polsku pak sedmička vybraných absolvovala tenzometrické testy. I podle jejich výsledků pak reprezentační kouč Martin Doktor spolu s konzultantem Jerzym Dziadkowiecem vybrali posádku pro další závod Světového poháru v Duisburgu. Výsledek? Nově složená posádka Havel, Trefil, Dostál, Štěrba znovu zvítězila!

A nebyl to jediný český triumf. V Duisburgu se do Světového poháru zapojila také deblkanoie Jaroslav Radoň a Filip Dvořák. Čtvrtá posádka z loňského mistrovství světa si úspěšnou sérii prodloužila i na SP v Moskvě, kde dojela třetí. |

- 1/ Kajakáři: Štěrba, Havel, Davídek, Dostál, Trefil, Souček
- 2/ Zadák Filip Dvořák, trenér Libor Dvořák a háček Jaroslav Radoň

1

2

Z Evropy zlato a dvě stříbra

Ve dnech 22. až 24. června 2012 se o tituly evropských šampionů utkali rychlostní kanoisté v chorvatském Záhřebu. Deblkanoisté Jaroslav Radoň a Filip Dvořák se stali mistry Evropy na trati 500 metrů. Kajakář Josef Dostál a singlkanoista Martin Fuksa přidali na stejných tratích do české sbírky dvě stříbra. Martin Fuksa na trati 1 000 metrů přidal ještě čtvrté místo, šesté v kariéře a Radoň s Dvořákem páté. |

Marušková na jaře zářila

Velká česká olympijská naděje Lenka Marušková na jaře v závodech Světového poháru doslova zářila. Jako první pistolářka v historii vybojovala v pěti závodech Světového poháru v řadě pět medailí – dvě stříbrné a tři bronzové.

poháru, který hostil v polovině května Milán. Ve vzduchové pistolí získala stříbro výkonem 491,0 (389+102,0) a ve sportovní přidala medaili stejné hodnoty, když nastřílela 789,2 bodů (582+207,2).

Cesta k medaili ve sportovní pistolí však byla hodně těžká. „Nepovedla se mi část závodu, u níž jsem zvyklá, že je můj silnou stránkou. Stala se mi taková pikantní věc. Padalo tam chmýří a jedno si sedlo na mušku mojí pistole. Odložit jsem nemohla, to by byla nula. Tak jsem vystřelila a dala devítku. Ale srovnala jsem se včas, takže jsem se dostala alespoň mezi šest závodnic, které se rozstřelovaly o dvě zbylá místa ve finále. Nikdy jsem v malorážné pistolí rozstřel nezažila, takže

to pro mě bylo něco nového. Ale i taková zkušenost se hodí. Rozstřel jsem vyhrála s přehledem a pak v dobrém výkonu pokračovala i ve finále, které bylo neuvěřitelnou stíhací jízdou,“ ohlédla se Marušková za Milánem.

Hned navazoval Světový pohár v Mnichově, v němž Marušková ve sportovní pistolí trefila

bronz výkonem 787,3 (583+204,3). Vzduchovou pistolí už nestřílela. „Potřebuji si odpočinout a pak ladit na olympiádu,“ vysvětlila elitní světová pistolářka. Ostatním duklákům se v závodech SP v kulových a vzduchových zbraních už tolik nedařilo.

Závody Světového poháru absolvovali i brokoví střelci

Pozornost byla soustředěná především na skeetaře Jana Sychru a Davida Kosteckého, olympijského vítěze v trapu. Oba nastříleli 116 bodů a nevešli se ani do dvacítky nejlepších.

„Výsledek nebyl nejdůležitější, čímž se nevymlouvám. Potřebovali jsme si osahat tuhle nezvyklou střelnici, postavenou na zelené louce. Navíc tu bylo příšerné počasí. Na střelištích nejsou stříšky, takže nám přišlo do obličeje. Nic nebylo pořádné vidět a k tomu zima. Když na sobě máte čtyři vrstvy, pohyb je horší. Když nějakou vynecháte, je vám zima nebo promoknete,“ popsal specifikum dubnového londýnského Světového poháru David Kostecký. Na květnovém evropském poháru v Lonatu trefil 118 terčů, ale postup do finále ztratil v rozstřelu. |

Evropské medaile brokařů – zlatí junioři

V kyperské Larnace se konalo v závěru května mistrovství Evropy v brokové střelbě. David Kostecký skončil v trapu jedenáctý za 119 bodů, ale pomohl výrazně družstvu ke stříbru. „Potřebuji už jen poladit formu. I když jsem nebyl ani jednou ve finále, výsledky jsou slibné,“ konstatoval.

Janu Sychroví se tolik nedařilo. V Lonatu nestřílel, aby se připravil na mistrovství Evropy v Larnace, jenže tam nastřílel opět jen 116 bodů a skončil až dvačtyřicátý, ale je to střelec, který se dokáže na vrchol sezony připravit. Přivezl si alespoň bronz jako člen družstva.

Zazářili ale junioři Dukly Hradec Králové ve skeetu. Bronzovou medaili nejdříve vystřílel 141 terčů Miroslav Pacák, těsně pod bednu na čtvrté místo se prostřílel se 140 body Miloš Slaviček. Týmovou soutěž juniorů, spolu s Františkem Kadlecem, ovládli úplně a stali se juniorskými mistry Evropy. Juniorka Libuše Jahodová obsadila s výsledkem 78 výborné 6. místo. |

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Zlatý švédský déšť aneb „kanec“ stále žije

Celkem deset červnových dní hostila švédská města Västerås a Stockholm střelce z celého světa v disciplíně běžící terč při jejich samostatném mistrovství. Na startu čtyř disciplín na 10 a 50 metrů se představilo 97 střelců (seniorské i juniorské kategorie) z 19 států světa. Česká reprezentace složená ze tří střelců Dukly Plzeň přivezla skvělý výsledek – 3 zlaté a 1 bronzovou medaili, 3 čtvrtá a 1 páté místo.

První část šampionátu střelba na 50 metrů se odehrávala v nedalekém lese města Västerås v myslivecké střelnici se dvěma střelišti na běžící terč 50 m, jedním střelištěm na běžícího losa ve vzdálenosti 80 m a dalšími, na nichž se střílelo na siluety zvířete lovené ve Švédsku brokovými zbraněmi. Soutěž probíhala za silného větru, vytrvalého deště a 6 °C chladu. Střílelo se na elektronický terč, který byl posazen na pojezdový vozík, a jeho specifika byly dvě hlavy divočáka, každá z jedné strany centrálního terče. Žádné počítání, ani kalibrování – okamžitý výsledek.

V první závodní den byly na programu smíšené běhy na 50 m. Ty nejlépe zvládl Mirek Januš, i když druhou polovinu pokazil, celkových 388

bodů ho nakonec zařadilo do rozstřelu o bronzovou medaili. Boj o cenný kov však prohrál s nestárnoucím Finem Holmbergem a skončil čtvrtý. Dobře střílel i Josef Nikl, obsadil 7. místo za 387 bodů, Bedřich Jonáš skončil čtrnáctý s 383 body. Nicméně vyrovnané výkony součtem 1 158 bodů přinesly zlato v soutěži družstev.

Další dva dny probíhala soutěž nejprve v pomalých a poté v rychlých běžících. V pomalých se ještě dařilo, nejlépe na tom byl opět Mirek Januš – 295 bodů (nebyť smolného okamžiku při 23. ráně, kdy mu rozhodčí zapomněl vypustit terč, byl by nástřel určitě ještě lepší). Rychlé běhy, bohužel, nikomu z našich nevyšly, a tak na český tým zbylo pouze 4. místo v soutěži družstev a páté místo Mirka Januše za výkon 587 bodů.

Nikl mistrem světa

Soutěž ve vzduchových disciplínách se uskutečnila v poměrně prostorné gymnastické hale ve Stockholmu, naštěstí, venku zase přišlo. Ale byl to pro nás „zlatý“ déšť.

Střelbu ze vzduchové pušky na takzvané smíšené běhy zvládl nejlépe, v konkurenci čtyřicetky soupeřů a dokonce zvítězil o bod, nejmladší z české trojice Josef Nikl celkovým nástřelem 386 bodů. K juniorskému titulu z roku 2008, který vystřílel na MSJ v Plzni, tak mohl přidat titul seniorský. Spolu v družstvu s Miroslavem Janušem

a Bedřichem Jonášem pak výrazně pomohl k získání bronzové medaile za 1 134 bodů.

V pomalých a rychlých běžících na 10 metrů měli Češi po prvním dnu „našlápnuto“ skoro na světový rekord, v soutěži družstev suverénně vedli o 7 bodů, ale v samém konci závodu se odehrálo velké drama. Všichni naši střelci šli na jednotlivých střelištích až poslední. Jedinému, kterému tento závod vyšel, byl Bedřich Jonáš, který se celkovým nástřelem 579 probojoval do závěrečného souboru o medaile. Po rozstřelu, ale na něj zbyla „jenom“ v pořadí již třetí bramborová medaile na tomto MS. Když se ale přidal výsledek dvanáctého Januše a patnáctého Nikla, byla z toho další zlatá medaile v soutěži týmů, v dnes již bývalé olympijské disciplíně 30+30.

Kancaři z Dukly Plzeň na šampionátu potvrdili, že stále patří do světové špičky, a ještě důležitější je, že disciplína dále „žije“ a začíná se odrážet i od pomyslného dna, kam byla rozhodnutím ISSF nemilosrdně sražena po OH 2004 v Aténách, kdy byla z programu her vyřazena. Příští mistrovství světa se uskuteční za dva roky ve španělské Granadě. |

Miroslav Januš

Bedřich Jonáš

Josef Nikl

Synek dál vládne

Slavná regata v Lucernu opět přinesla českému veslování radost. Skifař Ondřej Synek vyhrál prestižní závod popáté v kariéře a dva měsíce před olympiádou v parádním souboji porazil mistra světa Mahého Drysdalea. V předchozí olympijské kvalifikaci na stejném místě pak uspěla čtyřka bez kormidelníka.

Ať to v Londýně dopadne jakkoli, tahle rivalita vstoupí do legend. Ondřej Synek v závodech Světového poháru ve švýcarském Lucernu svedl s Novozélandcem Mahém Drysdalem velmi podobný souboj jako na loňském mistrovství světa na Bledu.

Stejně jako na podzim šlo o vyrovnaný závod, v kterém se Drysdale v druhé polovině trati pokusil o rozhodující útok. Na šampionátu mu to vyšlo, tentokrát se ale Synek nedal, v závěru zabral a pětinašobného mistra světa porazil o půl sekundy.

„Byl to hodně podobný závod jako na mistrovství světa,“ připustil Synek. „Tam jsem

ho akorát nestihl v konci předjet. Teď se mi to podařilo, ale je to hodně vyrovnané. Nedá se říct, že měl někdo navrch, v Londýně to bude zajímavé.“

Synek v Lucernu navázal na úvodní vítězství sezony z Bělehradu. Směrem k olympiádě pro něj ale bylo daleko cennější, že s Drysdalem udržel tempo ve vražedném závěru. Jestli to dokáže i v Londýně, může si za to vysloužit olympijské zlato.

„Věděli jsme, že Drysdale nastupuje 750 metrů před cílem,“ říkal Synek. „Úkol byl pohlídat si ho, soustředit se, aby mi moc neujel a abych ho pak byl schopen dojet. To se mi povedlo.

Viděl jsem, kdy začal s nástupem. I když mi malinko cuknul, nebylo to půl lodě jako na mistrovství světa. Bylo to jen o špičku.“

Synek se před závěrečnou přípravou na olympijskou regatu ještě chystal na závod v Amsterdamu, kde se měl v polovině června opět střetnout s Drysdalem. „Tam ale nepůjde o vítězství,“ naznačil Synek.

Lucern ale přinesl českému veslování úspěch ještě před startem závodů Světového poháru. Jim totiž předcházela olympijská kvalifikace, o níž usilovalo hned šest reprezentačních lodí.

Cíl se podařilo splnit čtyřce bez kormidelníka ve složení Matyáš Klang, Milan Bruncvík, Jakub Podrazil a Michal Horváth, která ve finále porazila Rumuny i Francouze. Naopak velmi těsně olympiáda unikla párové čtyřce. Posádka ve složení David Jirka, Petr Ouředníček, Jakub Houska a Petr Vitásek skončila ve finále třetí jen dvanáct setin sekundy od postupového místa.

V Lucernu se ocenění za svou bohatou kariéru dočkal také legendární Václav Chalupa, který převzal Cenu Thomase Kellera za příkladný přístup ke sportu a celoživotní přínos veslování. |

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Horváth, Podrazil, Bruncvík, Klang s trenérem Petrem Blechou
- 2/ Čtyřka bez kormidelníka

Na oslavu i na smutek

Je to tradice, která trvá od roku 1980 a nic se na ní nemění. Osmiveslice Dukly triumfovala i na devětadevadesátém ročníku pražských Primátorek. Slavná regata opět přilákala solidní diváckou návštěvu a pro několik reprezentantů byla relaxací po dramatických bojích o olympijskou kvalifikaci v Lucernu.

Dobré dny si na přelomu května a června užívala reprezentační posádka čtyřky bez kormidelníka. Nejdřív se v Lucernu stala pátou českou lodí s jistotou olympijského startu. Týden poté pak většina z jejich členů dovedla osmiveslici Dukly k dalšímu vítězství na Primátorkách.

Jakub Podrazil sice tři dny před startem onemocněl, vesloval Matyáš Klang, Milan Bruncvík a Michal Horváth však nechyběli a pomohli Dukle k vítězství. Spolu s nimi se o další triumf zasloužili Podrazilův náhradník Jan Gruber, Jan Pilc, Milan Doleček, Petr Melichar, Jakub Koloc a kormidelník Martin Šuma.

Vítězná série Dukly má tak v současnosti už 33 zářezů. Tentokrát se však Dukla na vítězství nad smíšenou posádkou Dukly, Blesku a Přerova docela nadřela.

„Původně jsem tvrdil, že chceme vyhrát o pět až šest délek. Zdaleka to tolik nebylo. Trošku jsem to přehnal,“ hodnotil Matyáš Klang. „Ve velkých vlnách se veslovalo těžko. A když máte náskok, je to horší, než když s někým bojujete. Kvůli vlnám jsme nešli ani do pořádného závěru a byli jsme rádi, že jsme dojeli bez problémů.“

Tradiční rituál koupele premiérových vítězů Primátorek byl dodržen. Klang, Pilc, Melichar, Koloc a Šuma putovali do Vltavy.

Skifař Ondřej Synek na Primátorkách nestartoval, a tak Jarní skulérský závod Rösslera-Ořovského vyhrál David Jirka. Vesloval reprezentační párové čtyřky jel na Primátorkách na skifu poprvé a aspoň trochu si spravil náladu po smolné olympijské kvalifikaci v Lucernu.

„Jsem moc rád, že jsem vyhrál. Těhle disciplíně roky vládl Vašek Chalupa, v poslední době zase Ondra Synek. Já jsem vlastně zaskočil za Ondru,“ usmíval se Jirka.

Triumf na Vltavě však v jeho duši nepřehlušil smolný zážitek ze Švýcarska. Před osmy lety Jirka seděl v české párové čtyřce, když si na olympiádě v Aténách jela pro stříbrnou medaili. Tentokrát ale posádce pouhých dvanáct setin sekundy scházelo k postupovému místu do Londýna.

„Na skif jsem vlezl proto, abych si spravil chuť,“ řekl Jirka. „Zapsat se do historie jako vítěz Jarního skulérského závodu Rösslera-Ořovského je úspěch. Ale tohle je pro mě hodně malá náplast.“ |

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

Pobřežní hlídka i Barešová opět mistry Evropy

Po zklamání zaviněném poněkud zvláštním metrem rozhodčích na podzimním mistrovství světa v australském Gold Coast tentokrát reprezentanti ve sportovním aerobiku z armádního střediska Dukla na evropském šampionátu v Praze zazářili. Zkraje června získala zlato v individuální kategorii ženy Denisa Barešová, která se stala potřetí šampionkou starého kontinentu. V párech už popáté v řadě získali evropský titul Veronika Šindelářová s Pavlem Širotkem.

„Po Austrálii jsme se kvůli verdiktům rozhodčích rozhodli posunout náš projev ze sportovního pojetí na více umělecké. Přizpůsobili jsme se novému trendu. Ono nám ani nic jiného nezbyvalo,“ začal své vyprávění Pavel Širotek, který se svou partnerkou přivezl z Gold Coast bronzovou medaili.

„Změnili jsme úplně všechno. Hlavně pohyb – cvičili jsme na hudbu ze seriálu Pobřežní hlídka a tomu jsme přizpůsobili dresy i choreografii. Jenže na mistrovství republiky jsme s tím narazili u našich rozhodčích. Pojali jsme skladbu hodně přírodně a jako podívanou pro diváky. Nelíbil se hlavně dres Veroniky, což byly v podstatě bikiny, a v mém případě to byla na vršku síťovina se zdůrazněnými svaly, takže to budilo dojem, že jsem do půl těla. Asi to bylo moc,“ připustila mužská polovina úspěšného páru.

Pro mistrovství Evropy, které se konalo v hale Sparty v Podvinném mlýně ve Vysočanech, dvojice dresy zase změnila a inovace přinesla úspěch. „Od prvního kola jsme dostávali na rozdíl od konkurence dost vysoké známky a podařilo se nám přes semifinále až po finále sestavu vždycky o kousek posunout. Náš výkon gradoval, maximálně spokojená byla i trenérka,“ vykládal Širotek.

Proti vystoupení v Gold Coast se jednalo o výraznou změnu. „Jiný byl styl muziky a její tempo. Pobřežní hlídka pochází ještě z osmdesátých let minulého století, takže tomu odpovídaly i naše pohyby. Loni jsme cvičili na hudbu z filmu Gladiátor a sestava byla technicky hodně obtížná. Od toho jsme upustili a spíš se zaměřili na umělečtější vyjádření,“ vysvětlil šampion sportovního aerobiku.

„Měli jsme s tím úspěch, což dokumetuje i nejvyšší známka 9,0, jakou jsme kdy dostali,“ pochlubil se Širotek a prozradil, že se mu s Veronikou Šindelářovou na hudbu z amerického televizního seriálu, v němž figurují mužní a urostlí plavčíci a krásné a opálené sexyplavčíce, cvičilo dobře i proto, že ho svého času sledovali.

„Dá se říci, že jsme na Pobřežní hlídce jako děti nebo teeneageři, vyrůstali. Přišlo nám to jako dobrý motiv, líbila se nám muzika, objevili jsme při tom dobré nápady, dobře jsme je využili a celkově nám to sedlo,“ popsal okolnosti zvolení hudební stránky skladby sedmadvacetiletý sportovec.

Protože těsně po skončení šampionátu skládala třiatřicetiletá Veronika Šindelářová státnice, oslava titulu a zároveň i uzavření studia přišlo až o týden později. Partneri při cvičení, ale i v životě už nyní myslí na další výzvy, které jim aerobik přináší.

Jednou z nich je pozvání do Brazílie. „V září letíme do Porta Alegre na mezinárodní závody, které se uskuteční podle odlišných regulí, než se cvičí na klasických šampionátech aerobiku. Chceme je oslovit právě Pobřežní hlídkou, ale v provedení některých prvků nastanou určité změny, abychom se trefili do odlišných pravidel. Proto nás čeká během léta spousta práce,“ sdělil o blízke budoucnosti Širotek s tím, že zanedlouho po návratu z Jižní Ameriky odcestují na mistrovství světa do Nizozemska, kde budou chtít rozšířit dosavadní tři prvenství. |

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Touha uspět žene každého sportovce do stále intenzivnějšího a pečlivě připraveného tréninku. Snaží se neustále najít způsoby jak efektivně zlepšit svůj výkon a porazit tak v soutěžním klání své soupeře.

Ve větrném simulátoru

Větrné simulátory otevřely parašutistům bránu k neomezenému tréninku. Provoz těchto zařízení není závislý na meteorologických podmínkách, na stavu přistávací plochy, na technickém stavu letadla atd., nevznikají časové prodlevy startem a stoupáním letadla či balením padáku. Trénovat zde může kdokoli od začínajících studentů AFF (zrychlený volný pád) po zkušené mistry svého sportu. Dalším neméně důležitým faktorem je i otázka ekonomická, kdy je cena tréninku ve větrném simulátoru mnohem nižší než cena adekvátního množství reálných seskoků.

Sportovci Dukly Prostějov využívají možnost trénovat ve větrném simulátoru již mnoho let. Své první tréninkové hodiny si vyzkoušeli v roce 2004 v Paříži, odkud přešli v roce 2009 do nizozemského Roosendaalu.

Nyní nově pokračují v pražském, který byl dokončen v roce 2011. Dukla v tomto tunelu začala přípravu nového armádního týmu na MS CISM pro rok 2014 již letos v zimě a musíme potvrdit, že kvalita tohoto zařízení je dle zkušeností prostějovských parašutistů opravdu skvělá.

Pražský tunel je jediný na světě s kruhovou skleněnou komorou o průměru 4,3 metru a celkové výšce 14 metrů, ve které si můžete vyzkoušet, jaké to je, když vítr fouká rychlostí přes 270 km/hod. Tento tréninkový nástroj, nebo chcete-li zábava či sport, je určen všem fyzicky zdatným osobám ve věku od 6 do 100 let. Tento simulátor umožňuje trénink po neomezenou dobu, výkony jsou snímány kamerou a mohou být zastaveny a koučovány kdykoli přihlížejícím trenérem. Okamžitá zpětná vazba a létání v krátkých, po sobě jdoucích intervalech dává možnost rychlého postupu v dovednostech jak individuálních parašutistů, tak i celých týmů skupinové akrobacie či volného létání.

V dnešní době neexistuje na světě žádný úspěšný závodní tým ve sportovním parašutismu, který by nezahrnul do tréninkového plánu systematickou přípravu ve „wind“ tunelu. Modelovaný trénink v simulátoru dokáže věrně napodobit reálný průběh celého seskoku a maximálně se tak přibližuje seskoku samotnému. S rozvojem nových disciplín a masivním rozšířením parašutismu u veřejnosti lze bez nadsázky tvrdit, že boom simulátorů volného pádu nás teprve čeká a do budoucna se stane prostředkem k tréninku, bez kterého se neobejde nikdo, kdo to bude myslet s tímto sportem opravdu vážně. Větrný simulátor v Praze je momentálně prvním zařízením pro nácvik volného pádu v České republice. |

Text: Jan Wantula
Foto: Ivana Roháčková

1 a 3/ Trénink nácviku sestav parašutistů
Dukly Prostějov
2/ Let ve větrném simulátoru si vyzkoušel i
ředitel Dukly Přišćák

FOTBALOVÁ DUKLA vytvořila rekord

Loni v létě, když si fotbalisté Dukly vybojovali návrat do nejvyšší soutěže, velmi opatrně hovořili o záchraně jako jediném a hlavním cíli. Tu si zajistili velmi záhy po začátku jara a jednu chvíli dokonce atakovali přičky, zaručující účast v pohárové Evropě. Nakonec z toho bylo senzační šesté místo se 42 body, což je nováčkovský rekord Gambrinus ligy.

„Upřímně, něco takového jsme před začátkem soutěže opravdu nečekali. Věděli jsme, že máme mužstvo, které je schopné hrát nejvyšší soutěž, ale na druhou stranu nevíte, co to s kým udělá, jak si hráči i mužstvo jako celek s novou situací poradí. Zvládli to výborně, lépe, než jsem čekal, proto jsem velmi spokojený, i když k úplné spokojenosti mi vadí výpadky v některých zápasech,“ ohlédl se za skončenou sezónou trenér Luboš Kozel.

Ponechali si svoji tvář

Nováčkům se často stává, že z obav z papírově vyšší kvality soupeřů opustí svůj herní styl, kterým si vybojovali postup mezi elitu. To naštěstí nebyl případ Dukly. „Brzy jsme si ověřili, že svým fotbalem dokážeme soupeře přehrávat a být rovnocennými partnery pro ty nejlepší. Dál jsme proto pracovali na našem herním stylu, založeném na ofenzivním kombinačním fotbale a vycházejícím z kvalitní obrany,“ zdůraznil Kozel.

To byl nesmírně důležitý počin. Dukla totiž dokázala obrát o body Liberec, Spartu i Plzeň. Letenští dokonce definitivně přišli o šanci na titul právě remízou na Julisce. I když Dukla v závěru jara atakovala pohárovou Evropu, zůstal její kouč realistou. „Samozřejmě by to bylo krásné, ale upřímně řečeno, nemáme na to, abychom hráli na evropských trávnících důstojnou roli. A je pak otázkou, jestli by nám to víc neškodilo, než prospělo. Samozřejmě jsme chtěli skončit v tabulce co nejvýš, šesté

místo je parádní, ale ani v průběhu sezony jsme svůj hlavní cíl neměnili a nestavěli si vzdušné zámky,“ dodal Kozel.

Hráči si dobře sedli

Fotbalová Dukla fungovala výborně jako celek. Mužstvo mělo kvalitní zázemí a na trenérovi a jeho spolupracovnících pak bylo poskládat tým co neoptimálněji. To se podařilo. Hráči si perfektně sedli a vytvořili dobře fungující těleso, které na trávníku dirigoval kapitán Patrik Gedeon spolu s Janem Vorlem, nejstarším členem kádra.

„Na ligu jsem se po postupu těšil, ale samozřejmě hlodal i červíček, jestli na ni mám. Zvládl jsem ji v pohodě, i když to nebylo vždycky jednoduché. Důležité ale je, že jsme fungovali jako tým, staří, střední generace i talentovaní mladíci, kterých má Dukla dost a nemusí se o budoucnost obávat. Hráči jako Rada, Hnousek, Malý, Pázler, Vrzal a další se rozhodně neztratil. I díky nim jsme se stali příjemným překvapením ligy, jak nás hodnotila nejen média,“ pochvaloval si kapitán týmu.

Dukla dokázala nejen v zápasech se Spartou nebo Slávií přivést na Julisku víc fanoušků, než na ni chodilo v osmdesátých letech, kdy pravidelně hrávala o titul. „V žádném případě neusneme na vavřínech. Druhý rok v lize bývá pro nováčka nehorší, láme se v něm, zda se zabydlí, nebo sestoupí. Věřím, že se mužstvo udrží maximálně pohromadě, v rámci možností i posílí a budeme hrát zase důstojnou roli, jako ve skončené sezoně,“ přál si Kozel. |

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

fk dukla praha

Socha fotbalisty Masopusta a chodník slávy

Před stadionem Juliska byl během několika týdnů upraven zarostlý prostor, do středu zasazen podstavec pro sochu a kolem něj zabudovány pamětní dlaždice. To proto, že ve čtvrtek 31. května byla před stadionem pražské Dukly slavnostně odhalena socha prvního českého držitele Zlatého míče, slavného fotbalisty Josefa Masopusta. Celá akce se uskutečnila při příležitosti 50. výročí zisku stříbrných medailí na fotbalovém mistrovství světa v Chile v roce 1962.

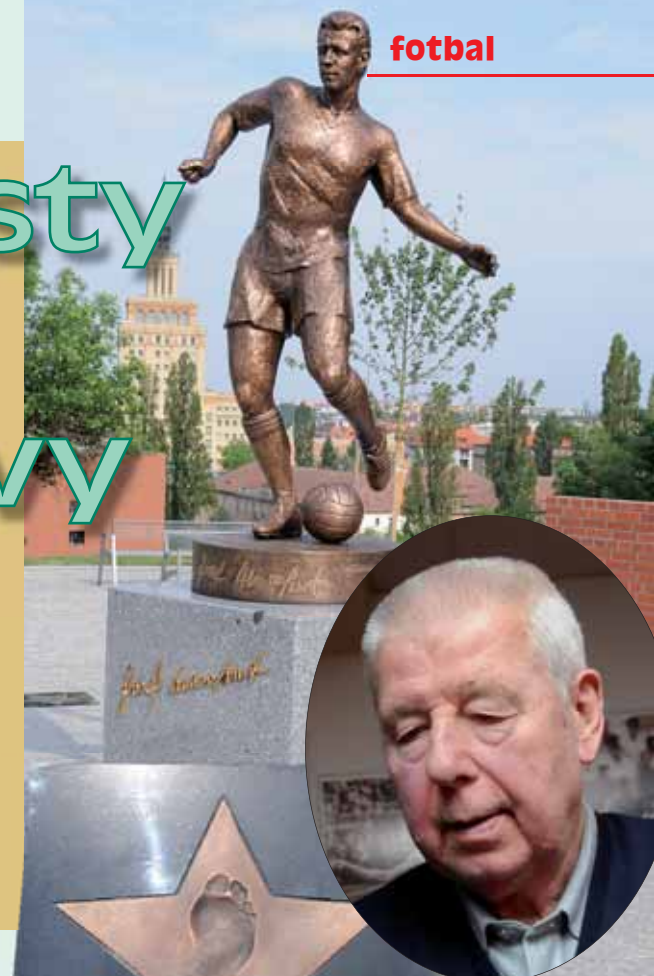
Bronzová skulptura od sochaře Josefa Nálepy byla umístěna do nově vzniklého parku Juliska. Kolem sochy se rozprostírá jedenáct pamětních dlaždic se jmény slavných fotbalistů, kteří významnou část kariéry spojili s armádním klubem Dukla Praha. Vedle Masopusta to jsou Ivo Viktor, Ján Geleta, Jiří Čadek, Jan Fiala, Ladislav Novák, Miroslav Gajdůšek, Rudolf Kučera, Josef Jelínek, Zdeněk Nehoda a Ladislav Vízek. Deset fotbalistů má na chodníku slávy uvnitř hvězdy otisk své nohy, jen brankář Ivo Viktor obtiskl ruku.

Nad slavnostní akcí převzali záštitu ministři obrany Alexandr Vondra a starostka Prahy 6 Marie Kousalíková, zúčastnili se jí například předseda FAČR Miroslav Pelta, manažer reprezentace Vladimír Šmicer, wimbledonský vítěz Jan Kodeš nebo olympijští medailisté Jan Železný, Kateřina Neumannová, Tomáš Dvořák a fotbalisté Dukly Praha několika generací.

Před odkrytím sochy ministr obrany Vondra poděkoval za uspořádání akce Petru Voženílkovi: „Dnešní slavnost má skoro nádech geniality. Zprv, kdy jsme naposledy slyšeli, nebo kdy naposledy uvidíme armádní hudbu hrát „Zelená je tráva“. Z druhé, hluboká gratulace – Dukla Praha se po letech dostala do první ligy a kdo by si před pár měsíci vsadil na to, že skončí někde dvacet bodů před Slávií. Zatřetí, vymyslet tohle v předvečer odjezdu našich fotbalistů na Euro, kam nejedou jako favoriti, a dát jim toto jako povzbuzení. Začtvrté, pozvat sem na pódium legendární průřezovou jedenáctku Dukly.“ Směrem k bývalým fotbalistům Dukly pak řekl: „Dnešní den patří celé hvězdné jedenáctce, ale především Josefu Masopustovi. Mějme víc takových dnů, protože lidí, kterým třeba v oblasti sportu můžeme poděkovat, není v naší společnosti málo, a myslím si, že to potřebujeme. Jako ministr obrany musím říct,

že máme-li naši zemi chránit a bránit, potřebujeme vlnkonosce, kteří vyvolávají pocit hrdosti za to, že jsme Češi a že kopeme za správnou věc. Držím palce našim fotbalistům a všem, kteří jste se zasloužili o dobré jméno ať už Československa nebo České republiky v oblasti sportu. Díky vám. Vážený pane Josefe Masopuste, hluboká poklona a veliké, veliké díky.“

Jednaosmdesátiletý Josef Masopust s umístěním pomníku na Julisce dlouho nesouhlasil, protože si myslí, že Československá republika a Dukla má hodně výjimečných osobností a nechtěl brát slávu pouze na sebe. „Nakonec jsem se nechal ukecat a jestli bude socha brána jako vděk všem z mé generace, tak to beru a chápu. Je mi ale trochu líto těch ostatních, jako je třeba Kodeš, Železný a další vynikající sportovci, kteří se toho nedočkali. Myslím, že i jim by patřilo takové uznání. Člověk, který reprezentuje republiku, by měl dostat možnost být oslavován,“ řekl Masopust, který strávil téměř celou kariéru v Dukle, s níž získal sedm mistrovských titulů. V roce 1962 pomohl československému výběru ke stříbrným medailím na světovém šampionátu v Chile a ve stejném roce pak získal Zlatý míč pro nejlepšího fotbalistu Evropy. |

1/ Hvězda se stopou Josefa Masopusta
2/ Hvězda s otiskem ruky Ivo Viktora
3/ Hlavní aktéři akce – sochař Nálepa, stavitel Vopička, autor akce Voženílek, ministr Vondra a starostka Prahy 6 Kousalíková

Text a foto: Ivana Roháčková

V Dukle se stal brankářskou ikonou

Fotbalový brankář Ivo Viktor patří mezi uznávané osobnosti českého fotbalu. Národnímu mužstvu výrazně pomohl ke zlatému triumfu na mistrovství Evropy v roce 1976, za což byl oceněn třetí příčkou v evropské anketě Zlatý míč, v roce 1970 poznal atmosféru mistrovství světa v Mexiku, pětkrát se stal nejlepším československým fotbalistou roku, nastoupil v 63 mezistátních střetnutích a dvakrát stál v brance starého kontinentu. Jeho kariéra je úzce spjata s Duklou, jejíž dres oblékal v letech

1963–1976. A protože 21. května oslavil své 70. narozeniny, tak kromě srdečného přání pevného zdraví jsme si s ním připomněli právě především těch 14 sezon v našem armádním mužstvu.

Dva roky náhradníkem

Na Julisce oslavil mistrovské tituly v letech 1964 a 1966, dvě prvenství v Československém poháru a v roce 1967 se zasloužil o postup do semifinále Poháru mistrů. K těmto úspěchům se však Viktor dostal hodně trnitou cestou. „Během svého vojákování v Brně jsem dělal náhradníka tehdy výbornému Schmuckerovi a po přechodu do Dukly, která měla stabilní brankářskou dvojici Pavlis, Kouba, se mé čekání na lavičce opakovalo. Chtěl jsem odejít do Bohemky, ale nakonec jsem se upsal armádě. Legendární trenér Jaroslav Vejvoda změny v sestavě nemiloval, a tak jsem se musel spokojit se zápasy v „béčku“, které hrálo v krajském přeboru. Byl to pro mě hodně drsný pád, uvažoval jsem, že přijmu nabídku Slavie, ale už zmíněný kouč mně tehdy řekl, že jsem mladý, potřebuji vydržet a abych s nikým nejednal. Neměl jsem sebestaňší šanci z Julisky odejít, a to ani později, protože „sešívání“ mě lanařili několikrát,“ vzpomíná jubilant na své začátky v Dukle.

Na Julisce Viktor vyzrál plně dva roky, než na podzim roku 1965 začal pravidelně chytat za prvoligový tým. Do té doby ho Vejvoda postavil v několika domácích pohárových utkáních, na mistrovství spřátelených armád ve Vietnamu a pouze čtyřikrát v lize. Teprve když se Kouba rozhodl odejít do Sparty, stala se z třidvacetiletého Viktora brankářská jednička. Po nepřijemném čekání, zato však na dlouhý tučet pohádkových sezon, během nichž se z Viktora stal brankářský pojem. V Dukle, Československu, v Evropě i ve světě.

Zažil i boj o záchranu

Viktorova cesta ke slávě začala hned v jeho první ligové sezoně. Nikoli už pod Vejvodou, ale pod taktovkou Bohumila Musila, který si ho všiml v Brně a přivedl ho do Prahy. Viktor už chytal pravidelně a i jeho zásluhou Dukla v roce 1966 po dramatických soubojích se Spartou a Slavií získala po roční přestávce

znovu mistrovský titul. V pořadí už osmý, ale také na jedenáct let poslední.

„Když jsem přišel na Julisku, tak slavná generace pomalu končila. Byli to nejen „Chilané“, ale i další vynikající fotbalisté, například Borovička, Brumovský, Vacenovský, Čadek a další. Čili všichni, kteří Duklu dovedli na Olymp. Skuteční profesionálové v amatérských podmínkách. Velice úspěšné období se uzavřelo a trvalo skoro deset let, než se objevila generace Nehodů, Vízků, Rottů, Štambacherů a dalších hráčů, kteří na slavnou éru navázali. Mezitím jsme upadli do průměru a jeden rok dokonce hráli o záchranu. Naštěstí v evropských pohárech jsme dosahovali lepších výsledků, než měl výborný tým před námi, ale i po nás,“ připomíná triumfy na mezinárodní scéně.

Vychytil hvězdný Ajax

Vynikajícího úspěchu dosáhla Dukla především v sezoně 1966/67, kdy se jí podařilo postoupit až do semifinále Poháru mistrů evropských zemí, což byl do té doby největší klubový úspěch československého fotbalu. Nejprve přešla přes dánský Esbjerg (2:0 a 4:0) a bruselský Anderlecht (4:1 a 2:1). Ve čtvrtfinále ji čekal

s vynikajícím Cruyffem hvězdný Ajax Amsterodam. „Říkali jsme si, že kdybychom na jeho půdě neprohráli, dalo by se s postupem doma něco udělat. A skutečně přes velkou převahu Ajaxu, který zahrával kolem 25 rohů, se nám podařilo remizovat 1:1, když vyrovnávací gól vstřelil Mráz. Takže situace před odvetou byla docela nadějná,“ vrací se Viktor k bitvě o účast v elitním evropském kvartetu.

Drama na domácí půdě skutečně pokračovalo. Nizozemci vedli, Štrunc z penalty vyrovnal a schylovalo se k prodloužení. Jenže Ajax si dvě minuty před koncem dal vlastní gól. „Nikdy předtím jsme na Julisce takovou radost a slávu nezažili. Diváci přelezli bariéry a jejich nadšení bylo doslova hektické,“ usmívá se ještě dnes.

Semifinále Poháru mistrů už tak dobře pro Duklu neskončilo, ale i tento duel absolvovala se ctí. „Případný postup do finále by se asi dal přirovnat k největším triumfům československé kopané. Mysleli jsme si, že Celtic Glasgow je trochu slabší než Ajax, že by šlo přes něj přejít. Avšak tvrdý a velice houževnatý soupeř byl úspěšnější s námi (3:1 a 0:0) i v rozhodujícím střetnutí o nejcennější evropskou trofej s Interem Milán (2:1). Přesto konečně vysvědčení po putování Evropou jsme mohli každému

ukázat bez uzardění,“ dodává jedna z největších opor dukelského týmu.

Jeho noc ve Wembley

Za národní mužstvo chytal Viktor poprvé 12. června 1966 v Rio de Janeiru v utkání proti Brazílii (1:2) a v listopadu, už ve svém druhém reprezentačním startu, udivil úžasným výkonem ve střetnutí s čerstvými mistry světa Angličany, kde především jeho zásluhou dokázal čs. tým remizovat 0:0. Domácí nastoupili ve stejné sestavě jako ve finále šampionátu a domnívali se, že hladce zvítězí. Tato noc však nepatřila jim, nýbrž brankáři Viktorovi. Bylo mu 24 let a měl před sebou dlouhou, doslova bohatýrskou kariéru. Všechny londýnský tisk upozorňoval palcovými titulky na jeho fantastické vystoupení. „Byla to noc zázraků, byla to Viktorova noc ve Wembley,“ nešetřily superlativy ani české deníky.

„Byl největší fotbalovou osobností z řady výborných hráčů, kteří přišli do Dukly v první polovině 60. let. Stal se z něj nejlepší gólman celé naší historie, včetně legendárního Františka Pláničky,“ řekl na jeho adresu český Fotbalista století Josef Masopust.

Je po operaci kolena

Mnohokrát ho v jeho fotbalovém životě provázely bezbřehé ovace, a přesto jako jediný z československých fotbalových králů nepoznal zahraniční angažmá. „Lákali mě do Anderlechtu i Ajaxu, kde měli hráči dvacetkrát vyšší příjem než u nás. Měl jsem dobrou pozici v Dukle i v reprezentaci, ale pokaždé v onom krušném období normalizace skončilo jednání o mém přestupu kdesi v autu. Dlouho mě to mrzelo, ale už jsem to obřečel,“ prozrazuje s trochou lítosti.

Řadu let žije v rodinné vilce v Nedvězí u Říčan, odkud se až do loňské operace kolena vydával do Prahy za brankářskými nadějemi. Naposledy se věnoval dukelským mladším dorostencům a nechyběl ani na srazech nejtalentovanějšího pražského potěru. „Milionář nejsem, ale žiji si celkem dobře. Kdybych se narodil kousek víc na západ, tak bych se měl asi líp. Ale kdyby to bylo na opačnou stranu, tak by mně bylo určitě hůř. Takže si nemám nač stěžovat, ale po operaci se už musím víc šetřit. Na pohyb chůzí, na kole nebo v zimě na běžkách nezapomínám, ale větší zátěž už nesnesu a tréninky s mladými brankáři jsou pro mě i z časových důvodů dost náročné,“ dodává jubilant. |

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

Téměř půl století prožil na Julisce

Fotbalista Jan Brumovský byl v letech 1956–1970 oporou pražské Dukly, v jejímž dresu sehrál 240 ligových utkání, vstřelil 42 gólů a na Julisce oslavil šest mistrovských titulů. A protože koncem dubna převzal Cenu Václava Jíry a 26. června oslavil 75. narozeniny, požádali jsme ho s gratulací k tomuto ocenění i životnímu jubileu o krátký rozhovor.

Které vzpomínky z vaší hráčské kariéry v Dukle řadíte mezi nezapomenutelné?

Určitě to byl v roce 1959 turnaj v Mexiku, kde se nám podařilo zvítězit nad Santosem 4:3. Byla to doslova fotbalová bomba, protože tito Brazilci patřili mezi nejdražší mužstva na světě. A potom to bylo

památých pět zájezdů na turnaj do New Yorku, který jsme čtyřikrát vyhráli. Zcela výjimečný byl rok 1961, kdy jsme hráli mimořádně dobře, ve finále porazili Everton 7:2 a v odvetě 2:0. Hned za těmito triumfy je však dlouhá řada úspěchů v evropských pohárových soutěžích.

Za národní mužstvo jste nastoupil jen čtyřikrát, zato na stříbrzu z olympijských her v Tokiu máte velký podíl. Jakou měl tento turnaj úroveň?

Na světové i evropské šampionáty jezdí samozřejmě kvalitnější fotbalisté. Přesto stříbrné medaile, za které jsme obdrželi prémii dva tisíce korun, měly nemalou hodnotu. Olympiáda je velkou šancí pro talentované mladíky a zároveň i důstojnou reprezentací republiky. Proto mě mrzí, že letošní turnaj v Londýně bude bez české účasti. Každé mezinárodní střetnutí je školou, v níž se sbírají cenné zkušenosti. Naše cesta do finále navíc vedla přes silný celek NDR, který do Japonska poslal své národní mužstvo. Ve finále jsme podlehlí Maďarsku 1:2 nešťastným vlastním gólem.

Jaké byly vaše další životní kroky po skončení fotbalové kariéry?

Zůstal jsem v Dukle. Nejprve jsem se stal šéftrenérem mládeže a potom až do roku 1989 asistentem trenéra prvoligového mužstva. V devadesátých letech jsem pracoval na sportovním oddělení ASC DUKLA a koncem roku 2003 odešel do důchodu. Už devátý rok tedy využívám volna, které jsem do té doby neměl. Na chatě se zahrádkou v Mirošovicích je stále dost práce a pravidelně chodím na fotbalové zápasy Dukly.

Jistě vám svými výkony a výsledky jako prvoligový nováček dělá radost. Čekal jste od ní letošní velice pěkný účet?

Nejen já, ale asi jen málokdo čekal, že se jí bude takhle dařit. Hráči nejsou stresováni bojem o záchranu, není na ně tlak a fotbal je baví. Dokonce se uvažovalo o šanci hrát Evropskou ligu. Myslím si však, že na reprezentaci českého fotbalu toto mužstvo ještě nemá. Také náš nejděší tým potřeboval určitou dobu na sehrání a dosažení potřebné kvality. Rovněž současnému mužstvu to bude ještě nějaký čas trvat. |

Postavme se ZA EPILEPSII

Žijete už také olympiádou v Londýně? Fakt, že se netěší pouze sportovci, dokládá i plzeňská pobočka SME (Skupina mladých s epilepsií, občanské sdružení EPI-RODINA), jejíž členové navštívili v sobotu 24. března 2012 Armádní sportovní centrum DUKLA. Setkání se sportovci se uskutečnilo v rámci podpory projektu „Stand Up For Epilepsy“ (Postavme se za epilepsií), který na konci roku 2011 vyhlásila Mezinárodní liga proti epilepsii (ILAE). Jeho cílem bylo vytvořit na národních úrovních kolekci fotografií známých sportovců s lidmi s epilepsií.

Epilepsie od nepaměti byla a stále bohužel zůstává zahalena spoustou iracionálních mýtů a mylných představ (automatické spojování epilepsie s psychiatrickým či mentálním postižením apod.), které se dotýkají i sportovní oblasti. Neznalost informací o tomto chronickém neurologickém onemocnění a výskyt spontánních (neprovokovaných) epileptických záchvatů mnohdy vedou i k omezení aktivního sportovního vyžití včetně zapojení se do ostatních volnočasových aktivit. Projekt „Stand Up For Epilepsy“ podporuje myšlenku rovnoprávného postavení osob s epilepsií ve společnosti a jejich účasti na sportovních činnostech. Fotografie mají přinášet poselství, že lidé s epilepsií – stejně jako sportovci samotní – se mohou inspirovat k dosažení svých cílů a vést plnohodnotný a aktivní život. Dalším výstupem projektu je i zdůraznění skutečnosti, že ani české sportovní legendy nemají problém s epilepsií a předsudky vůči tomuto onemocnění. Kolekce fotografií budou vystaveny v Londýně v roce 2012 v rámci Evropského epileptologického kongresu, který se bude konat krátce po Hrách XXX. olympiády v Londýně.

Regionální pobočka pacientské organizace pro osoby s epilepsií (SME Plzeň) se spolupodílí na realizaci rekondičních, integračních a volnočasových aktivit (plavání, víkendové pobyty, motokáry aj.). V rámci podpory projektu i naplnění vytyčených cílů došlo k navázání spolupráce s Armádním sportovním centrem DUKLA, která vyústila v sobotní odpoledne vyplněné bohatým programem.

O úvodní část dne se postarali veslaři z Dukly Praha nominovaní do Londýna – Jiří Kopáč, Miroslav Vraštil, Jan Vetešník a Ondřej Vetešník, kteří nám nejen objasnili techniku nástupu a součinnost týmu veslařů v rámci lodí, ale poskytl i informace o údržbě lodí a ukázali zájemci oddílů určené k udržování potřebné fyzické kondice.

Po přesunu na stadion Juliska se nás ochotně ujali moderní pětibojaři David Svoboda a Natálie Dianová, kteří členy SME zasvětili do tajů sportu, který v sobě kombinuje technické i fyzické činnosti (střelba, šerm, jezdeckví, plavání, běh).

Polední příchod nejlepšího českého atletického vícebojaře a světového rekordmana

Romana Šebrleho byl příjemným zpestřením celého dne pro všechny zúčastněné. V rámci atletického tréninku jsme si nejen společně zaběhali, ale i osobně vyzkoušeli, jak vysoké mohou být běžecké překážky (byť šlo jen o posezení na nich).

Závěrečnou aktivitou programu na Dukle byl návik střelby z laserové pistole pod vedením české olympioničky a dvojnásobné účastnice olympijských her Lenky Maruškové a moderního pětibojaře Davida Svobody.

S ohledem na spokojenost všech členů SME i akčnost pořízených fotografií lze naprosto bez obav konstatovat, že návštěva SME v ASC DUKLA splnila svůj účel – podporu cílů projektu. Kromě výše uvedené prezentace v rámci Evropského epileptologického kongresu v Londýně budou fotografie zároveň k dispozici pro osvětlu, prosazování zájmů a prezentaci problematiky osob s epilepsií na národní úrovni.

Za občanské sdružení EPI-RODINA a jeho část SME tímto srdečně děkujeme všem zmíněným sportovcům za věnovaný čas a poutavé vyprávění o jednotlivých sportovních disciplínách. Poděkování za spolupráci zároveň patří řediteli ASC DUKLA Jaroslavu Přiščákovi a Ivaně Roháčkové za veškerou organizaci včetně dopravy. |

Text: Lucie Valouchová a Bára Tolarová
(plzeňská pobočka SME)
Foto: Ivana Roháčková

Odstartován seriál RUN TOUR

V sobotu 19. května byl v Plzni odstartován první ze šesti běžeckých závodů seriálu Run Tour České pojišťovny. Závody proběhnou postupně v šesti městech a společně mají stejně dlouhé tratě na 5 a 10 kilometrů, závody pro děti, profesionální zájemci se službami pro závodníky (šatny, masáže, čipová technologie) a samozřejmě zajímavé lokality – centra měst, parky, zoologické zahrady.

K závodu se platí startovné v jednotné výši 300 Kč na osobu, 50 Kč z částky jde na dobročinné účely, dalších 50 Kč navíc přidá Nadace České pojišťovny. Vybrané peníze, minimálně pak 300 tisíc Kč, budou posléze předány Dětskému kardiocentru Fakultní nemocnice v Motole, které se zabývá především diagnostikou a léčbou vrozených a získaných onemocnění srdce a velkých cév, poruch srdečního rytmu, poruch srdeční funkce a krevního oběhu u rostoucích a vyvíjejících se jedinců od fetálního (plodového) období do 18 let věku.

Na startu úvodního závodu seriálu Run Tour České pojišťovny v Plzni – areálu plzeňského pivovaru se mezi desítkami zapálených nadšenců, amatérů, ale i profesionálů a známých osobností objevila též řada skvělých sportovců, ať už doby nynější nebo minulé. Za Armádní sportovní centrum DUKLA na deseti kilometrovou trať nastoupili běžec na lyžích Dušan Kožíšek a sdruženář Pavel Churavý, stejně jako loni závodila olympijská vítězka v běhu na lyžích

Kateřina Neumannová a hvězdy seriálu Cesty domů Petra Horváthová, Martin Kraus a Miroslav Šimůnek, kteří podpořili charitativní rozměr akce. Všichni se zúčastnili po závodech i besed a autogramiády, kde se k nim přidali zlatí olympionici ve sportovní střelbě Jan Kůrka, Miroslav Varga a hokejista Tomáš Frol. Běžce čekalo nebe bez mráčku s teplotou 25 stupňů, trať vedla Štruncovými sady a kolem řeky Mže.

Soubor armádních lyžařů na 10km trati skončil vítězstvím sdruženářů Pavla Churavého, který celkově časem 37:42 min. skončil sedmý, běžec na lyžích Dušan Kožíšek obsadil 9. místo za 38:35 min. Ze zaměstnanců Dukly závodil Milan Beck, který skončil 33. za 42:46 minuty.

V areálu akce měla také ASC DUKLA svůj stánek, kde si mohli účastníci vyzkoušet střelbu z laserové pistole, zaveslovat si na trenažéru či si popovídat s armádními reprezentanty.

Pokud se kdokoliv chce na závody systematicky připravovat, nachystala Česká pojišťovna ve spolupráci s Běžeckou školou Miloše Škorpiły zajímavý seriál tipů včetně tréninkových plánů.

Každý účastník seriálu na 5 i 10 km dostane startovní balíček: tričko, láhev i fotky zdarma a kompletní servis na trati. Na závody seriálu Run Tour České pojišťovny se lze registrovat na adrese www.run-tour.cz.

Termíny seriálu Run Tour:

Plzeň – 19. 5. 2012
Brno – 17. 6. 2012
Liberec – 14. 7. 2012
Olomouc – 11. 8. 2012
Hradec Králové – 22. 9. 2012
České Budějovice – 7. 10. 2012

1/ David Svoboda
2/ V Brně Jaroslav Přiščák, Jakub Janda, Ondřej Bank, Tomáš Bank, Vráta Odvárko

jubilanti armádního sportu

I v letošních jarních měsících oslavili svá životní jubilea významné osobnosti armádního vrcholového sportu – sportovci, trenéři a funkcionáři, kteří v minulosti šířili jeho slávu.

2. čtvrtletí 2012

Rudolf ČERNÝ, nar. 3. dubna 1952, atletika

Zkušený atletický trenér, který devět let trénoval Báru Špotákovou a dovedl ji až k olympijskému zlatu a titulu mistryně světa. Celkem čtyřikrát byl v anketě Atlet roku zvolen nejlepším trenérem. Jako dobrovolný trenér začal s mládeží v roce 1978 v AC Praha, od roku 1983 začal profesionálně trénovat v Edenu. Na jaře 1994 dostal nabídku do Dukly Praha. Po odchodu Špotákové a Vadlejcha připravuje juniorskou oštěpařskou rekordmanku Irenu Šedivou a několik mladých dorosteneckých nadějí oštěpu a víceboje.

Karel KNEŠL, nar. 8. dubna 1942, fotbal

Důrazný obránce, který svá nejlepší fotbalová léta strávil v pražské Dukle a Slávii. V dresu pražské Dukly získal mistrovský titul v sezoně 1963 až 1964, ta byla pro něho nejúspěšnější, když se podílel i na získání stříbrné medaile na LOH 1964 v Tokiu. Jeho slibnou kariéru ukončilo zranění.

Dalibor MOTEJLEK, nar. 17. dubna 1942, lyžování

Skokan na lyžích, který se v roce 1964 v dresu liberecké Dukly stal světovým rekordmanem v letech na lyžích. Zúčastnil se zimních olympijských her v roce 1964 v Innsbrucku, startoval na mistrovstvích světa v letech na lyžích 1962 a 1966 v Oberstdorfu. Po ukončení aktivní závodní kariéry zůstal jako trenér liberecké Dukly a čs. reprezentace.

Jaroslav STAROSTA, nar. 21. dubna 1937, veslování

Účastník LOH 1960 v Římě a LOH 1964 v Tokiu jako závodník, LOH 1980 v Moskvě a LOH 1996 v Atlantě jako trenér. Jeho svěřenci získali na mistrovstvích světa a Evropy ve veslování osm medailí. Po ukončení závodní kariéry pracoval jako trenér a šéftrenér Armádního sportovního oddílu DUKLA veslování.

Milan JARÝ, nar. 30. dubna 1952, lyžování

V roce 1971 narukoval do armádního oddílu běžeckého lyžování Dukla Liberec. Zúčastnil se MS 1974 ve Falunu, 14. místo vybojoval v běhu na 50 km na ZOH 1976 v Innsbrucku, na MS 1978 v Lahti získal se štafetou 7. místo, na třetí stupínek vítězů se postavil po 15km běhu na Světovém poháru 1976 v Davosu. Po ukončení závodní kariéry nastoupil v roce 1982 v Dukle jako tajemník ASO lyžování.

Jaroslav RÁŽEK, nar. 12. května 1942, házená

S jeho jménem jsou spojeny slavné roky házenkářské Dukly. V jejím dresu se stal 8x mistrem republiky a v roce 1963 se podílel na získání poháru mistrů evropských zemí v házené. V národním dresu se stal v roce 1967 mistrem světa a v roce 1964 získal bronzovou medaili.

Petr SODOMKA, nar. 19. května 1947, vodní slalom

Jeden z nejúspěšnějších čs. reprezentantů tohoto sportovního odvětví. Pětinasobný mistr světa ve slalomu C1 – 1975, 1977, 3x C1 1967, 1973 a 1975 a trojnásobný mistr světa ve sjezdu na divoké vodě C1 – 1967 a 1971 a 3x C1 – 1967. Účastník OH 1972 v Mnichově.

Ivo VIKTOR, nar. 21. května 1942, fotbal

V pražské Dukle působil jako brankář ligového družstva 13 let od roku 1963 do roku 1976, odehrál 310 ligových utkání. V reprezentačním dresu startoval 63x, v roce 1976 se stal nejlepším hráčem mistrovství Evropy v Bělehradě a zasloužil se o získání titulů mistrů Evropy.

Po ukončení kariéry vedl dorostence a juniory v Dukle, dva roky byl trenérem třetiligového rakouského Gmündu a v letech 1989 až 1990 asistentem trenéra Jareše u A družstva Dukly. V sezoně 1990 až 1991 byl hlavním trenérem A družstva Dukly, v letech 1993 až 2001 byl asistentem trenérů národního družstva. Dodnes se věnuje brankářskému potěru.

Pavel LANDA, nar. 23. května 1947, vědecký pracovník

Armádní tělovýchovný pracovník, který při svém působení ve Vimperku byl u zrodu kariéry fenomenální lyžařky Kateřiny Neumannové. Působil jako metodik v Dukle Liberec. Od roku 1997 pracuje jako vědeckovýzkumný pracovník CASRI Praha. Je jedním ze zakladatelů festivalu filmů se sportovní tematikou SPORTFILM Liberec.

Tomáš ČAPEK, nar. 29. května 1952, trenér cyklistiky

Byl mozkiem armádního oddílu cyklistiky Dukla Praha, v roce 1976 stál u zrodu Armádního sportovního oddílu cyklistiky Dukla Praha s trenérem Vršeckým. Lásku k cyklistice získal díky svému otci – slavnému cyklistovi, nejlepších výsledků dosáhl v juniorské kategorii. Určitou dobu zastával v Dukle funkci zástupce velitele pro týl. Byl spoluzakladatel časopisu Peleton.

Ivan NOVÁK, nar. 5. června 1942, fotbal

Trojnásobný reprezentant, opora zadních řad pražské Dukly, ve které strávil osm ligových sezon. Aktivní činnost ukončil v roce 1972 a stal se šéftrenérem mládeže kopané a asistentem trenérů Jelínka, Plasse, Boušky a Fryše. Po odchodu A družstva Dukly do Příbrami s Radomírem Sokolem zabezpečoval činnost družstev mládeže na Julisce. Do důchodu odešel v roce 1997 a ještě dva roky na Julisce pracoval jako saunař.

Jan BRUMOVSKÝ, nar. 26. června 1937, fotbal

Stříbrný medailista Letních olympijských her v Tokiu 1964 jako hráč a zlatý medailista LOH v Moskvě 1980 jako asistent trenéra Havránka. V pražské Dukle odehrál 230 ligových utkání a vstřelil 42 branek, šestkrát s ním získal ligový titul a čtyřikrát Československý pohár. Dres čs. reprezentace oblékl čtyřikrát. Po ukončení kariéry pracoval jako trenér, později jako metodik oddělení sportu ASC DUKLA.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

ARMÁDNÍ SPORT – tradice, partnerství a úspěchy

Ve slovenské metropoli Bratislavě se ve dnech 2. až 4. května konala mezinárodní výstava vojenské techniky IDEB 2012. Resort Ministerstva obrany ČR svou účastí na veletrhu navázal na spolupráci s Ministerstvem obrany SR započatou v roce 2006, když letos představil v samostatné expozici např. zdravotnický KOT Pandur, Iveco LMV se zbraňovou stanicí a také útočné pušky CZ 805 BREN. Ve společném programu „Armádní sport – tradice, partnerství a úspěchy“ se denně uskutečnily besedy a autogramiády s bývalými i současnými armádními sportovci, např. Danou Zátopkovou, Imrichem Bugárem, Antonem Tkáčem, Jozefem Pribilincem, Kateřinou Neumannovou, Lukášem Bauerem, Martinem Šonkou, Nikolou Sudovou, Petrem Gellem či Václavem Chalupou. Robert Změlík prezentoval projekt „Označnická všestrannost olympijského vítěze“, besedy se zúčastnili i náměstek ministra obrany ČR Michael Hrbata a ředitel Vojenského sportovního centra Dukla Banská Bystrica Robert Leitl.

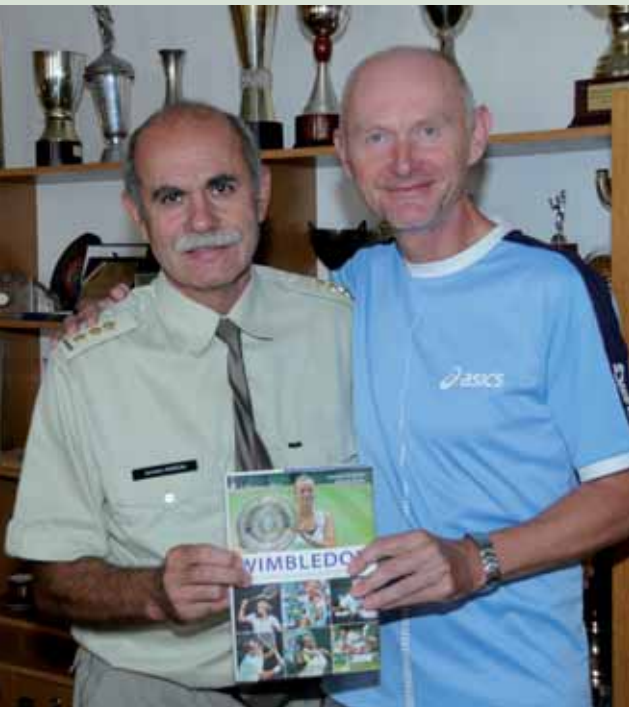

1/ Neumannová, Bauer a Hrbata
2/ Generál Píček předal květiny Daně Zátopkové
3/ Zátopková a Bugár
4/ Chalupa a Sudová se slovenskými sportovci

ideb 2012

Text: Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková a Martin Král

Zdeněk Žofka spoluautorem knihy „Wimbledon a světové tenisové legendy“

Nakladatelství Fragment 6. června 2012 pokřtilo knihu autorů Jaroslava Kírchnera a Zdeněka Žofky „Wimbledon a světové tenisové legendy“. Jedním z autorů je bývalý sportovec Dukly – tenista Zdeněk Žofka, mistr Československa do 12 a do 14 let, neoficiální mistr Evropy do 16 let, vítěz Mönchengladbachu. V letech 1972–1975 byl jako člen juniorské reprezentace na ME, Roland Garros, Valerio Cupu a Sunshine Cupu. V dospělosti hrál nejvyšší liguovou tenisovou soutěž a byl nejlépe 16. hráčem Československa.

Za Duklu hrál od roku 1972 do 1976 (v 16 letech byl vyhlášen nejlepším tenistou Dukly), a pak jako „absák“ v roce 1981 a 1982. Vystudoval Právnickou fakultu UK v Praze, ale brzy se věnoval trenérské práci ve Spartě, reprezentaci, sedm let působil u tenisového svazu v Německu, čtyři roky v Anglii. Přednášel na několika trenérských seminářích ve světě. Od roku 2002 až do 2011 spolukomentoval tenis pro Českou televizi.

Všechny svoje zážitky kolem tenisu, s tenisty a z nejvýznamnějšího světového turnaje Wimbledonu, jak se co odehrálo, zachytil na několika stránkách knihy, které psal asi dva a půl roku.

Tenis hraje pořád v Německu v kategorii seniorů a trénuje první Němku do dvanácti let.

Text a foto: Ivana Roháčková

DUKLASPORTEM / kresby Milan Kounovský

smějeme se s

Ivo Viktor

Jakub Holuša

přehled sportovních výsledků / březzen–červen 2012

Atletika

- 11. 5. MZ „Diamantová liga“ – Dauhá – Katar**
ženy / oštěp – 2. Barbora Špotáková – 66,17 m – splněný limit na OH a ME
- 12. 5. VZ – Lovosice**
muži / kladivo – 1. Lukáš Melich – 79,44 m – splněný limit na OH a ME
- 19. 5. MZ „Diamantová liga“ – Šanghaj – Čína**
muži / oštěp – 1. Vítězslav Veselý – 85,40 m
- 19.–20. 5. MČR ve vícebojích – Stará Boleslav**
muži / desetiboj – 1. Marek Lukáš – 7 448 bodů
- 24.–25. 5. MZ „Zlatá tretra“ – Ostrava**
muži / kladivo – 5. Lukáš Melich – 75,34 m
- muži / 200 m – 5. Pavel Maslák – 20,85 s
- muži / 800 m – 5. Jakub Holuša – 1:46,63 min.
- muži / oštěp – 1. Vítězslav Veselý – 85,67 m
- muži / tyč – 4. Jan Kudlička – 562 cm
- muži / koule – 5. Ladislav Prášil – 19,78 m
- ženy / oštěp – 1. Barbora Špotáková – 67,78 m
- 30. 5. MZ – Kladno**
muži / tyč – 1. Jan Kudlička – 573 cm – splněný limit na OH a ME
- 31. 5. MZ „Diamantová liga“ – Řím – Itálie**
ženy / oštěp – 1. Barbora Špotáková – 68,65 m
- muži / 800 m – 6. Jakub Holuša – 1:45,46 min.
- 2. 6. MZ „Diamantová liga“ – Eugene – USA**
muži / oštěp – 2. Vítězslav Veselý – 83,78 m

Kanoistika

- 21.–22. 4. MČR dlouhé tratě – Praha**
muži / kajak 5 000 m – 1. Jakub Adam
- muži / deblkánoe 5 000 m – 1. Václav Dubský, Jan Luňáček
- ženy / deblkajak 5 000 m – 1. Veronika Klapová – podíl 1/2
- ženy / kánoe 5 000 m – 1. Jana Ježová
- ženy / deblkánoe 5 000 m – 1. Jana Ježová – podíl 1/2
- 16.–17. 5. Evropská dokvalifikace na OH – Poznaň – Polsko**
muži / kánoe 200 m – 3. Martin Fuksa – 1. nepostupující na OH
- muži / kajak 1 000 m – 4. Josef Dostál – 1. nepostupující na OH
- muži / deblkajak 1 000 m – 2. Jan Štěrba, Daniel Havel – 1. nepostupující na OH
- 18.–20. 5. SP – Poznaň – Polsko**
muži / kánoe 500 m – 4. Martin Fuksa
- muži / čtyřkajak 1 000 m – 1. Pavel Davídek, Daniel Havel, Josef Dostál, Lukáš Trefil
- ženy / kajak 1 000 m – 3. Anna Adamová
- 25.–27. 5. SP – Duisburg – Německo**
muži / čtyřkajak 1 000 m – 1. Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál, Jan Štěrba
- muži / deblkánoe 1 000 m – 1. Filip Dvořák, Jaroslav Radoň
- muži / deblkánoe 500 m – 1. Filip Dvořák, Jaroslav Radoň
- 1.–3. 6. SP – Moskva – Rusko**
muži / deblkánoe 1 000 m – 3. Filip Dvořák, Jaroslav Radoň
- muži / deblkánoe 500 m – 4. Filip Dvořák, Jaroslav Radoň

Moderní pětiboj

- 11.–16. 4. SP – Százhalombatta – Maďarsko**
muži / jednotlivci – 5. David Svoboda
- 19.–22. 4. SP – Rostov na Donu – Rusko**
muži / jednotlivci – 5. Ondřej Polívka

Různé – cyklistika MTB

- 17. 3. SP – Pietermaritzburg – JAR**
muži / cross country – 5. Jaroslav Kulhavý
- 9. 5. MZ „Pražské schody – Mem. Roberta Bakaláře“ – Praha**
muži – 3. Jan Škarnitzl
- 20. 5. SP – La Bresse – Francie**
muži / cross country – 2. Jaroslav Kulhavý

Různé – jachting

- 22.–29. 3. MS – Cádiz – Španělsko**
muži / RS:X – 52. Karel Lavický – účastnické místo na OH

Různé – stolní tenis

- 11.–13. 5. Kvalifikace na OH – Dauhá – Katar**
ženy / dvouhra – 2. Dana Hadačová – postup na OH

Různé – motorismus

- 26. 5. MZ „Trofeo Concale“ – Bologna – Itálie**
muži / superbiky / 1. závod – 6. Jakub Smrz

Sportovní střelba Plzeň

- 16.–18. 3. HMČR – Plzeň**
muži / VzPi 60 – 1. Pavel Světlík – 573+102,9
- muži / VzPi 60 / družstva – 1. Pavel Světlík, Tomáš Těhan – podíl 2/3
- muži / RVzPi 2x 30 – 1. Tomáš Těhan – 576
- muži / StVzPi 3x 20 – 1. Tomáš Těhan – 553
- muži / VzPu 60 / družstva – 1. Milan Mach, Petr Šmol, Vladimír Haloda
- muži / StVzPi 40 – 1. Tomáš Těhan – 365
- muži / StVzPi 40 / družstva – 1. Tomáš Těhan, Pavel Světlík – podíl 2/3
- ženy / VzPi 40 – 1. Michaela Musilová – 378+97,8
- 19.–28. 4. SP – Londýn – Velká Británie**
ženy / VzPi 40 – 3. Lenka Marušková – 387+100,6
- ženy / SP 30+30 – 3. Lenka Marušková – 588+202,4
- 15.–20. 5. SP – Miláno – Itálie**
ženy / VzPi 40 – 2. Lenka Marušková – 389+102
- ženy / SP 30+30 – 2. Lenka Marušková – 582+207,2
- 23.–27. 5. SP – Mnichov – Německo**
ženy / SP 30+30 – 3. Lenka Marušková – 583+204,3

Veslování

- 2. 4. MZ „Head of river race“ – Londýn – Velká Británie**
muži / osma s kormidelníkem – 1. Matyáš Klang, Ondřej Synek, Michal Horváth, Jan Pilc, Jakub Koloc,

- Petr Melichar, Jakub Podrazil, Milan Doleček, korm. Martin Šuma

- 16. 4. MČR dlouhá trať – Hořín**
muži / skif – 1. Michal Humpolíček
- muži / skif LV – 1. Jan Vetešík
- muži / dvojka bez kormidelníka LV – 1. Jan Hájek, Matouš Lorenc

- 4.–6. 5. SP – Bělehrad – Srbsko**
muži / skif – 1. Ondřej Synek
- muži / dvojka bez kormidelníka – 5. Jakub Makovička, Jan Gruber
- muži / dvojka bez kormidelníka LV – 2. Jiří Kopáč, Miroslav Vraštil
- muži / čtyřka bez kormidelníka – 4. Matyáš Klang, Milan Bruncvík, Michal Horváth, Jakub Podrazil
- 24.–27. 5. SP – Lucern – Švýcarsko**
muži / skif – 1. Ondřej Synek

Vodní slalom

- 10.–13. 5. ME slalom – Augsburg – Německo**
muži / deblkánoe – 1. Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek
- muži / deblkánoe hlídky – 2. Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek, Jonáš Kašpar, Marek Šindler, Ondřej Karlovský, Jakub Jáně
- muži / kajak hlídky – 4. Luboš Hilgert – podíl 1/3
- ženy / kajak hlídky – 5. Štěpánka Hilgertová, Eva Ornstová – podíl 2/3
- 26.–27. 5. SP ve sjezdu – Kraljevo – Srbsko**
muži / kajak – 1. Kamil Mrůzek
- muži / kajak sprint – 5. Kamil Mrůzek

očekávané sportovní akce ve III. čtvrtletí 2012

Atletika

- ME 27. 6. – 1. 7. Helsinky
- OH 3.–12. 8. Londýn
- MČR 22 1.–2. 9. Praha
- MČR družstev 8. 9. Tábor
- MČR silnice 23. 9. Praha

Cyklistika

- SP MTB 30. 6. – 1. 7. Windham
- ME 23 a MEJ dráha 3.–8. 7. Anadia
- MČRJ dráha 16.–21. 7. Brno
- MČR MTB 21.–22. 7. Pec pod Sněžkou

SP MTB

- OH dráha, MTB 2.–12. 8. Londýn
- MSJ dráha 22.–26. 8. Auckland
- MS MTB 6.–9. 9. Saalfelden
- MČR silnice – čas. dvojic 28. 9. Březnice

Jachting

- OH třída RS:X 28. 7. – 11. 8. Weymouth

Kanoistika

- MČR 13.–15. 7. Račice
- ME 23 a MEJ 12.–15. 7. Montemor
- OH 6.–11. 8. Londýn

Moderní pětiboj

- ME 4.–11. 7. Sofie
- OH 7.–13. 8. Londýn
- MSJ září Drzonkow
- MS Biathle září Káhira

Parašutismus

- SP 12.–15. 7. Altenstadt
- MČR 1.–5. 8. Strakonice
- MM Francie 11.–16. 8. Vichy

SP – finále

- 20.–23. 9. Locarno
- Sportovní střelba broková**
- OH 30. 7. – 6. 8. Londýn
- MČR 24.–26. 8. Brno
- MS akademické 4.–9. 9. Kazaň
- SP finále 20.–26. 9. Maribor

Sportovní střelba kulová

- ME a MEJ 31. 7. – 14. 8. Bologna
- OH 27. 7. – 8. 8. Londýn
- EP 300 m 21.–25. 8. Plzeň
- MČR a MČRJ 9.–11. 9. Plzeň

Sportovní aerobik

- MČR září neurčeno

Stolní tenis

- OH 28. 7. – 8. 8. Londýn

Veslování

- MS U 23 12.–15. 7. Trakai
- OH 25. 7. – 5. 8. Londýn
- ME 14.–16. 9. Varese

Vodní slalom

- MS 23 a MSJ slalom 11.–15. 7. Wausau
- OH 28. 7. – 1. 8. Londýn
- MČR slalom 18.–19. 8. Praha
- SP slalom 24.–26. 8. Praha
- SP slalom finále 1.–2. 9. Bratislava
- ME 23 a MEJ slalom 6.–9. 9. Solkan

Přehledy na této dvoustraně připravil Petr Eliáš

Tucet otázek pro RUDOLFA ČERNÉHO

- 1. Datum a místo narození:**
Dne 3. dubna 1952 v Praze.
- 2. Dosažené vzdělání a povolání:**
Průmyslová škola jaderné techniky a trenérský kurs na FTVS UK. Než jsem se stal trenérem z povolání, pracoval jsem 11 let jako zkušební technik v Aritmě Vysočany a ZPA Čakovice.
- 3. Kdo vás přivedl ke sportu?**
Matka hrávala házenou, otec působil jako fotbalový funkcionář a hokejový trenér. Chtěl se mě mít hokejistu, ale i když jsem hokej 8 let hrál závodně, musel jsem kvůli zdravotním potížím skončit. Od 14 let jsem dělal atletiku v Meteoru Praha, který se zakrátko sloučil se Slavií Libeň, nyní AC Praha 1890, kde jsem vydržel celou svoji závodní dráhu.
- 4. Jak jste se dostal k trénování?**
Jako dobrovolný trenér jsem začal v roce 1978 v AC Praha 1890 se čtrnáctiletými kluky, rukama mi prošly desítky žáků a dorostenců, až si mé práce všimli sláviští a od roku 1983 jsem začal profesionálně trénovat v Edenu.
- 5. Jaká byla vaše trenérská kariéra před příchodem do Dukly?**
Ve Slavií jsem začínal s žáky, pokračoval s dorostenci ze sportovní třídy, ale po odchodu nejlepších na sportovní gymnázium a tím k jiným trenérům jsem ztratil vidinu trenérského růstu. Po 3 letech jsem tedy odešel do VŠ, nyní USK Praha, kde jsem začal vedle mládeže trénovat dálkaře a později vícebojaře a oštěpaře.
- 6. Kdy a za jakých okolností jste přišel do Dukly?**
Na jaře 1994 poté, co jsem se od podzimu předchozího roku o místo začal zajímat u tehdejšího šéftrenéra atletů Dukly Václava Fišera.
- 7. Jaký je váš vztah k Dukle?**
Dukla splnila veškerá moje očekávání a umožnila mi dosáhnout těch nejvyšších trenérských met. Tím je asi řečeno vše.
- 8. Které úspěšné atlety jste v Dukle trénoval?**
Větších mezinárodních úspěchů jsem dosáhl až s Barborou Špotákovou, ale řady významných akcí se účastnili i další moji svěřenci – MS dorostu Jakub Vadlejš a Irena Šedivá, MS a ME juniorů Štěpán Tesařík a Jakub Vadlejš, ME do 23 let Tomáš Komenda, Evropských pohárů vícebojařů Tomáš Komenda, Aleš Pastrňák, Vít Zákoucký, Peter Soldos a Kamil Damašek.
- 9. Co pro vás znamenal rozchod s Barborou Špotákovou?**
Radost jsem z toho samozřejmě neměl. Navíc současně odešel i Jakub Vadlejš, takže zůstala jen juniorka Irena Šedivá. Rychle jsem musel změnit styl práce a začít s dorostenci a juniory.
- 10. Koho v současné době trénujete a jak si vaši svěřenci vedou?**
Nejlépe se jeví juniorská oštěpařská rekordmanka Irena Šedivá, která má našlápnuto na ME dospělých v Helsinkách. K limitu na juniorské MS nemá daleko oštěpař Jan Kubeš, bronz na MČR juniorů vybojoval desetibojař Vít Havelka a v dorostu je nejlepším českým oštěpařem Jan Michalec, těsně následován Davidem Kroupou.
- 11. Jaké jsou vaše mimosportovní zájmy a koníčky?**
Knížky. Historická a válečná literatura, detektivky, ale dá se říci, že přečtu všechno. Dále hudba, nejvíce country.
- 12. Můžete prozradit své osobní cíle a přání do budoucna?**
Znovu dobývat se svými svěřenci atletický svět, nejlépe zase něco důležitého vyhrát. Ale nezbližnit se z toho, ať to půjde, nebo ne.

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

Petr Sodomka patřil v letech 1967–1977 ke špičkovým vodním slalomářům naší planety. Ze světových šampionátů si přivezl celkem 16 medailí, z nichž plná polovina se leskla zlatem. A protože 19. května oslavil své 65. narozeniny, zavzpomínali jsme si s ním aspoň na to nejpodstatnější z jeho sportovního života.

Ze slévárny do divoké vody

Voda mu učarovala už v klukovských letech. Zkoušel to s plaváním, pak se trápil na kajaku a nakonec si oblíbil kánoe, přestože na ní ve svém prvním závodě dojel poslední. Když se však z přeboru Východočeského kraje jako mladší dorostenec vrátil s diplomem, stala se mu tato loď osudem. Pod taktovkou Václava Horyny se stále zlepšoval a brzy ho potěšil jeho premiérový zájezd do jugoslávského Tacenu.

Prvního reprezentačního startu se dočkal na jaře 1966 v NDR, kde se také po třetím místě ve sjezdu radoval ze své první medaile z velkého závodu. V té době pracoval ve slévárně, ale už s časovými úlevami. Po velice úspěšném zájezdu do Francie si doma přečetl povolávací rozkaz, který ho poslal do Dukly Bechyně.

Tři prvenství při premiéře

Před svým prvním světovým šampionátem v roce 1967 v Lipně cítil dobrou formu. V oblibených vodách však ve slalomu zaplatil nováčkovskou daň. Rozhoupal několik tyček, a přestože mu rozhodčí ve druhé jízdě naměřili nejrychlejší čas, trestné body ho poslaly na čtvrtou příčku. O den později startoval s Kumpfmüllerem a Pospíchálem v hlídce. Všichni měli lipenskou vodu v malíčku, a přesto byli po první jízdě až třetí. Při repríze však už všechny nástrahy zvládli bez chyby a stali

OSM zlatých příběhů

se šampiony. „Dlouho jsem nechápal, že už si mohu říkat mistr světa,“ usmívá se Petr.

Mistrovství světa pokračovalo závodem ve sjezdu ve Špindlerově Mlýně. Sodomka byl považován za favorita a svoji roli také splnil. V cíli mu naměřili o deset vteřin lepší čas než druhému Schubertovi a čekal ho večer plný slávy. „Vypil jsem tři dvanáctky, i když druhý den mě čekala ještě hlídka. Na pivo jsem byl zvyklý ze slévárny, takže tento příjemně nahořklý mok mi spíš pomáhal,“ vysvětluje jubilant.

A to se v hlídce také potvrdilo. S parťáky Kumpfmüllerem a Vočkou bezpečně zvítězili, takže Petr se za několik týdnů stal trojnásobným mistrem světa!

Drama se šťastným koncem

Z mistrovství světa ve francouzském Bourg St. Maurice si Sodomka odvezl tři stříbrné medaile a čtvrtou zlatou si do své sbírky přidal v roce 1971 v italském Meranu. Po dvou bronzových kovech ve slalomu svedl dramatický souboj s Heinemannem ve sjezdu. Na všech měřených úsecích měli tito dva borci téměř stejný čas. Sto metrů před cílem vedl Němec o vteřinu, ale Petr ze sebe dokázal obrovskou vůlí vyždímat poslední zbytky sil a cílem projel o 31 setin vteřiny před svým velkým soupeřem. „Z lodě mě museli vytáhnout a první slova jsem ze sebe dostal až někdy po deseti minutách,“ vrací se k nezapomenutelné bitvě.

V roce 1972 v olympijském Augsburgu se mu nedařilo, skončil až osmý. A rok nato se celá parta Dukly Bechyně stěhovala do Brandýsa za daleko lepšími tréninkovými podmínkami. Na mistrovství světa ve švýcarské Muotě se musel ve slalomu spokojit se čtvrtým místem, ale v závodě hlídek se trio velkých kamarádů Radíl, Třešňák, Sobotka dočkalo zlatého opojení. „Zbytečně jsme neriskovali, dodržovali domluvenou taktiku a nasbírali minimum trestných bodů. Po projetí cílem jsme si padli do náruče a gratulanti nás na oslavu vyváleli v bahně,“ směje se Petr i po mnoha letech.

Tři triumfy na závěr

V roce 1975 se MS konalo ve Skopji a Sodomka v něm ve slalomu dosáhl svého vrcholu. Přitom při tréninku si bolestivě poranil břišní sval, ve sjezdu se pak ve zběsilé řece několikrát zvrhl a mezi vyčnívajícími balvany dokonce bojoval o život. Přesto se už za dva dny s obstrukcí proti bolesti vydal na trať. A jel skvěle, i nejsložitější úseky zvládl s bravurou klavírního virtuosa. Stal se nejen vítězem úvodního kola, ale i držitelem své první zlaté medaile v této disciplíně. „Měl jsem obrovskou radost, ale i proto, že se nám po následném prvenství v hlídkách podařilo

potvrdit kvalitu dlouho odstrkované naší kanoistiky,“ zdůrazňuje při této vzpomínce.

Pro svoji poslední, tedy osmou zlatou medaili, si dojel v roce 1977 na šampionátu v rakouském Spittal. Jeho první jízda ve slalomu byla přímo fascinující, brankami projížděl s elegancí baletního mistra a usadil se na nejvyšší příčce. Ve druhé jízdě mu začala do lodě téct voda, opravami ztrácel cenné vteřinky, ale stále až do cíle bojoval ze všech svých sil. „A pak nastalo přímo šílené čekání, protože na trati bylo ještě několik závodníků, kteří mohli promluvit do konečného pořadí. Odpadal však jeden za druhým a následoval výbuch radosti. Moji největší soupeři mě na ramenou odnesli na stupně vítězů, kde jsem stál zcela vyvedený z míry, nemohl jsem mluvit a jen poslouchat tesknou melodii státní hymny. Když se mě pak jakýsi reportér zeptal, jak je mi po těle, když jsem se stal nejlepším kanoistou od potopy světa, tak jsem si vzpomněl na své zraněné rameno a jen tiše přiznal, že pořád trochu bolí,“ uzavírá Sodomka své malé ohlédnutí za splněným snem o svém osmém zlatu.

Zamilované kánoe neopustil

Po této triumfální jízdě se Petr rozhodl, že se závoděním skončí, a začal se věnovat trenérské práci. Avšak světový šampionát se v roce 1979 konal v Kanadě, což na něj zapůsobilo jako magnet. A tak se znovu vrátil k velice náročné přípravě na horách, v tělocvičně i na vodě. Jenže pro 32letého Sodomku si na svazu vymysleli téměř nesplnitelné nominální podmínky a hodili mu tak na krk oprátku. „Hned v první kvalifikační jízdě se mi zlomila hlavička u pádla a okamžitě jsem se poroučel do studené lázně. Dřina plná odříkání přišla v jediném okamžiku vlnivě. A brzy nato přišla další rána: po deseti letech mně z důvodu mé neperspektivnosti přibouchli vrátka i v Dukle. V jejím kanoistickém oddílu jsem prožil krásná léta, něco pro její barvy také udělal a přitom mi nikdo neřekl ani děkuji a ani nepodal ruku,“ prozrazuje s příchutí hořkosti.

Pádlo odložil do kouta v roce 1981 a potom deset let pracoval ve Vegasportu Hradec Králové. V tamější Rudé hvězdě trénoval nadějně kluky a krátce také reprezentační juniory i singlkanoisty. Nakonec se však dostal k práci, která ho dodnes plně uspokojuje. „Založil jsem si vlastní firmu a začal vyrábět turistické i závodní lodě. V současnosti to jsou hlavně laminátové kánoe, o které je zájem ve střední Evropě, v Japonsku a dalších asijských zemích. Jsem spokojený...“ dodává Sodomka. |

Text: Jaroslav Pešta
Foto: archiv ASC DUKLA

Trenér atletiky od roku 1994 Reprezentační trenér štafety 4× 100 metrů

galerie

Narozen: 7. března 1970

Výška: 184 cm

Váha: 103 kg

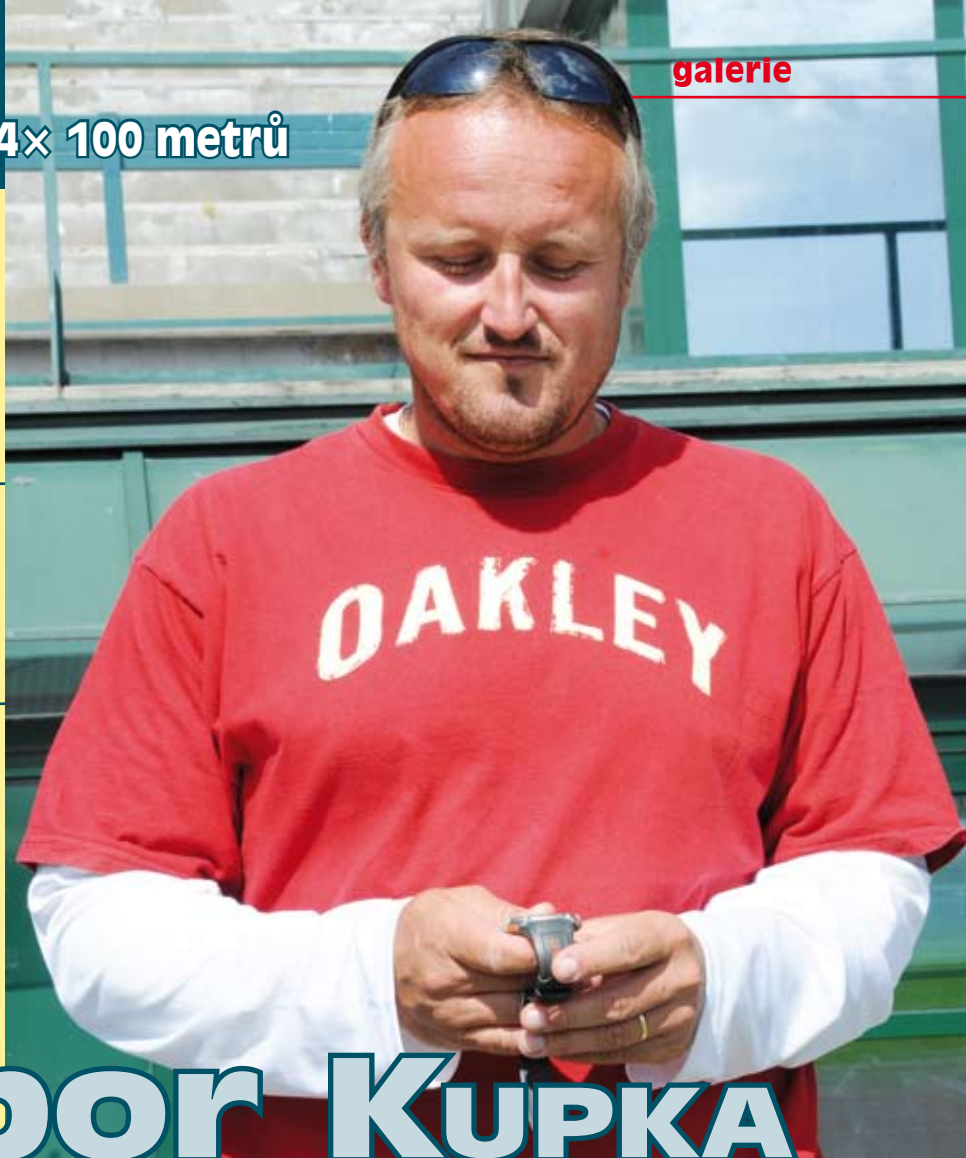
Disciplíny: sprinty, překážky, střední tratě, desetiboj

Oddíl: Dukla Praha od roku 1995

Významní svěřenci: Roman Šebrle, Karel Bláha, Milan Kovář, Štěpán Tesařík, Jiří Mužík, Radek Zachoval, Jakub Holuša, Pavel Maslák

Loni a letos získali jeho svěřenci:

- bronzovou medaili z HME – Šebrle v sedmiboji
- český rekord na 400 metrů v hale (46,14 s) i venku (45,17 s) – Maslák
- páté místo na HMS – Maslák

Dalibor Kupka

Byl 11 let trenérem ikony české atletiky

V roce 1992 ještě reprezentoval českou atletiku v Evropském poháru na 110 metrů a 400 metrů překážek. Jenže potom mu jako studentovi Fakulty tělesné výchovy a sportu při kamarádském volejbalu kdosi skočil na nohu, následovala operace a po ní marné pokusy o návrat do vrcholového sportu. „Zkoušel jsem to celý rok, ale nakonec jsem se musel s atletikou jako závodník rozloučit. Byla to však moje láska, a tak jsem se vydal po trenérské dráze,“ vrací se Dalibor Kupka ke svému životnímu rozhodnutí.

O jeho první krůčky se postaral Václav Fišer, který mu otevřel dveře do pražské Dukly. „Měl

jsem na starost několik sprinterů, ale nejvíc mě „živil“ Milan Kovář, sprinter a s 816 centimetry i výborný dálkař. Postupně prošla máma rukama řada atletů, například Karel Bláha, Jiří Mužík, Štěpán Tesařík a další,“ vzpomíná aspoň na některé své svěřence.

V roce 2001 se stal trenérem vynikajícího vícebobojaře Romana Šebrleho, který v té době už byl držitelem světového rekordu v desetiboji. Oslavil s ním všechny zlaté medaile a dlouhou řadu dalších velkých úspěchů. „Doslova mě vtáhl do velké atletiky a moc mu za všechno vděčím. Díky němu jsem se naučil spoustu

věcí. Velice si vážím toho, že mě oslovil a mohl jsem s ním 11 let pracovat. A největší radost? Určitě po zlaté olympijské medaili v roce 2004 v Aténách,“ zdůrazňuje Dalibor, který zároveň prozrazuje, že se s touto ikonou české atletiky letos asi rozloučí.

Zároveň netají, kudy vedla cesta ke známým Romanovým triumfům. „Skoro každý atlet má menší či větší zdravotní problémy a nevyhnuly se ani jemu. Je to však výjimečný sportovec, vždy je dokázal vyřešit a vrátit se na cestu směrem ke stupňům vítězů. Snažil jsem se ho na každou soutěž rychlostně i skokansky co nejlépe připravit, aby z této „předehry“ těžil celé dva dny. Na technické disciplíny byli jiní trenéři, s nimiž jsme úzce spolupracovali a vytvořili tak tým, který se vzájemně doplňoval, a výsledkem byla komplexní připravenost,“ vysvětluje Dalibor.

Letos má tento renomovaný trenér mezi svými svěřenci sedm sprinterů a jednoho běžce na středních tratích. A dva z nich našli cestu na olympiádu do Londýna. „Čtvrtkaře Masláka znám už od jeho 16 let. Je to talent se silnou hlavou a všechno má před sebou. S Holušou se teprve seznamujeme, naše spolupráce je ještě v plenkách. Známe se sice dlouho, ale teprve letos na jaře se naše cesty spojily. Když jsem řekl, že nejdřív bude potřeba zapracovat na jeho rychlosti, tak myslím třeba i na technice. Chtěl bych, aby se pokusil v uvolněném běhu protáhnout krok. Velkým přáním je na olympiádě jeho účast ve finále osmistovky,“ dodává Dalibor Kupka. |

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

LETNÍ OLYMPIJSKÉ HR V LONDÝNĚ

27. 7. – 12. 8. 2012

